halkın ormanı

2

halkın ormanı iki aylık ormancılık - ekonomi dergisi

Ağustos-Eylül 1977, Cilt : 1 Sayı : 2

Fiatı : 10 TL.

SAHİBİ : **FEVZİ YILMAZ**

SORUMLU YAZI İŞLERİ MD. :
SAVAŞ EMEK

TEKNİK SEKRETERLER :
ŞULE EMEK
L. GEDİZLİOĞLU
ŞAHİKA KOZANOĞLU

KAPAK :
KORHAN ATAY
A. DOĞRAMACI

SAYFA DÜZENİ :
L. GEDİZLİOĞLU

İDARE YERİ : KIBRIS ŞEHİTLERİ CAD. NO : 60/2-A ALSANCAK - İZMİR

YAZIŞMA VE ABONE ADRESİ :
P.K. 53 KONAK - İZMİR

BASILDIĞI YER : NEZİH MATBAA - İSTANBUL

DERGİDEN KAYNAK GÖSTERMEK KOŞULUYLA ALINTI YAPILABİLİR.

ABONE KOŞULLARI :
YILLIK : 60 TL., 6 AYLIK : 30 TL.
YURT DIŞI YILLIK : 120 TL.

ABONE İÇİN BANKA HESAP NO : SAVAŞ EMEK, HALKIN ORMANI İŞ BANKASI KARŞIYAKA ŞUBESİ TAS A : 664 İZMİR

İLAN KOŞULLARI : SİYAH - BEYAZ SÜTUN SANTİMİ : 75 TL.

1/4 SAYFA : 1000 TL. 1/2 SAYFA : 2000 TL. TAM SAYFA : 4000 TL.

ÇOK RENKLİ 1/4 SAYFA 3000 TL. 1/2 SAYFA 5.500 TL. TAM SAYFA : 10.000 TL. YAYIN İLANLARINDA VE SÜREKLİ ANLAŞMALARDA İNDİRİM YAPILIR.

halkın ormanı 2

İÇİNDEKİLER

ORMAN İŞÇİLERİ SARI SENDİKALARIN ÇEMBERİNİ KIRACAKTIR 3

«ORMANCILIK ANA PLANI 1973-1995» HAKKINDA BİRKAÇ SÖZ 10

KARŞIYAKA ORMAN FİDANLIĞI İŞÇİLERİ İLE YAPILAN GÖRÜŞME 17

POYRACIK YANGIN İŞÇİLERİ SESLENİYOR 21

TARTIŞMA 23

HER SAYI BİR ÜLKEDEN 26

HABERLER 31

DÜNYA ORMANCILIĞI 37

AFRİKA'DA EKONOMİK İŞBİRLİĞİ GÜÇLENİYOR 43

ORMAN KÖYLÜLERİNİN VE İŞÇİLERİNİN SORUNLARI ANCAK CİDDİ ARAŞTIRMALAR IŞIĞINDA ÇÖZÜMLENEBİLİR. YAPILACAK ARAŞTIRMALAR DA, HAZIR REÇETELERE DEĞİL GERÇEKLERE DAYANMAK ZORUNDADIR.

ORMANCI ARKADAŞ; HALKIMIZIN BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ MÜCADELESİ YOLUNDA GÜÇLÜ BİR SİLAH OLMASI İÇİN, DERGİNE ABONE OL, ABONE BUL, OKU, OKUT...

HALKIN ORMANI, iki ayda bir çıkar ormancılık - ekonomi dergisi;
abone koşulları : Yurt içi yıllık 60 TL ☐, 6 aylık 30 TL ☐ dir. Yurt dışı yıllık 120 TL ☐, 6 Aylık 60 TL ☐ dir.

Abone koşullarını kabul ediyorum. Abone bedelini, Savaş Emek, Halkın Ormanı
☐ Posta havalesi ile, ☐ Tas A : 664 No. lu İş Bankası Karşıyaka Şubesi - İzmir; hesabına gönderdim.

1. İmza : .... Tarih : ....

2. Adı Soyadı : ....

3. Mesleği ve çalıştığı yer : ....

....

4. Adres : ....

....

Orman İşçileri Sarı Sendikaların Çemberini Kıracaktır

Son yıllarda üzerinde en çok tartışılan konulardan birisi de hiç şüphesiz tarım ve orman işçilerinin örgütlenme, sosyal güvenlik vb. sorunlarıdır. Bu tartışmalara yol açan en büyük etken, tarım ve orman işçilerinin özellikle son yıllar içerisinde gelişen mücadeleleridir. İçinde bulunduğumuz günlerde bir yanda bu mücadelenin güçlendiğini izlerken öte yanda da Orman Bakanlığının bu mücadeleyi bastırmak için sarı sendikalarla işbirliğini arttırdığına tanık oluyoruz.

Dergimizin bu sayısını orman işçilerinin mücadelelerinde önlerine dikilen sarı sendika engeli konusuna ayırdık. Sarı sendikalar, Orman Bakanlığı ile işbirliği içerisinde, orman işçilerinin mücadelesini bastırmak için çalışmaktadırlar. Bunların teşhir edilmeleri, orman işçilerinin devrimci sendikalarda örgütlenerek ekonomik ve demokratik hakları için verdikleri mücadelenin güçlenmesine hizmet edecektir. Ve günümüzün önemli görevlerinden biridir.

ORMAN İŞÇİLERİ VE SENDİKALAR

Bugün Türkiye'de Orman Bakanlığına bağlı işyerlerinde 300 bin civarında işçi çalışmaktadır. Bunlardan yaklaşık % 80'i geçici, geriye kalan % 20'si ise devamlı işçi durumundadır. Devamlı işçiler yılda ortalama olarak 175 gün, geçici işçiler ise ortalama 75 gün çalışmaktadırlar.

Orman işçiliğinin kökenini oluşturan orman köylüleri de yurdumuz köylük nüfusunun önemli bir kesimini oluşturmaktadırlar. Toprak ve orman mülkiyetinden yoksun olan bu köylülerin ülkemizde **en büyük orman ağası olan devlet** tarafından sömürüldükleri bilinen bir gerçektir. Özellikle istihsal işlerinde (kesme, taşıma, istif) vahidi fiyat sistemi ile çalıştırılan orman köylüleri, çalışanların en büyük bölümünü meydana getirdikleri halde hertürlü haktan yoksun durumdadırlar. İstihsal işleri dışında kalan ağaçlandırma, yol, fidanlık, yangın, damga numarataj, telefon hat bakımları, haşere mücadele vb., işlerde çalışanlar, geçmiş yıllarda «Sosyal Sigortalar Kurumu'nu kesilen pirimlerle ayakta tutmak amacıyla» sigorta kapsamına alınmışlardır; ama sigortanın sağladığı haklardan yararlanmaları hemen hiç mümkün olmamaktadır. Çünkü % 80 gibi son derece büyük bir bölümü geçici işçi niteliğindedir.

Orman Bakanlığına bağlı işyerleri «İş Kanunu» kapsamı dışında kaldıklarından, işçiler keyfi bir yönetime terkedilmişlerdir. Ayrıca idare, hukuki bir zorunluluk olmadığı için, toplu sözleşme v.b., konularda istediği gibi davranmak hakkına sahip gözükmektedir.

Orman işçiliğinin içinde bulunduğu bu şartlar, ülkemizin yarı-feodal yapısından kaynaklanmakta ve sonuç olarak da orman işçi ve köylülerinin örgütlenmesini çok önemli bir sorun haline getirmektedir.

Sendikalar, işçilerin ekonomik mücadelelerinin araçlarıdırlar. İşçi sınıfını siyasî iktidara götürecek olan örgütlenme biçimleri değildirler. Ama

ekonomik mücadele, niteliği gereği, siyasî ve demokratik mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır. Özellikle tarım ve orman işçilerini örgütleyen sendikaların tek başına ücret artışı v.b., ekonomik taleplerle yola çıkamıyacağı, demokratik mücadelenin de bu alandaki önderliğini üstlenmek zorunda olduğu açıktır. İşçilerin yaşam koşullarının düzeltilmesi, feodal baskıların son bulması, bu sendikaların ilgilenmesi gereken önemli sorunlar arasındadır.

Gerek vahidi fiyat sistemi ile çalıştırılanların gerekse gündelik ve aylık ücret ile çalıştırılan işçilerin, 1960'ların sonuna doğru; sendikalaşma, sosyal güvenlik vb., ekonomik ve demokratik hakları için mücadeleye atıldıkları bilinmektedir. Başta işçi sınıfı olmak üzere halkın çeşitli kesimlerinin gelişen mücadelesi, orman işçilerinin durumuna da yansımıştır. Aynı yıllar içerisinde, orman işçileri sendikal örgütlenmeyi gerçekleştirmişlerdir. Bu yıllarda kurulan Kazdağı Orman İşçileri Sendikası bilinen en iyi örnektir.

Orman işçileri içerisinde ağaçlandırma işçileri, ağır çalışma şartları ve yılın belli aylarında toplu olarak sahalarda bulunmaları nedeniyle sendikalaşma mücadelesini ilk başlatanlar olmuşlardır. Gelişen mücadeleye paralel olarak daha bu yıllarda, sarı sendikaların boy gösterdiğini; ağaçlandırma ve fidanlık işçileri arasında örgütlenmeye çalıştığını görmekteyiz. Orman işçilerinin mücadelesini bastırmak amacıyla ortaya çıkan bu sarı sendikalar, Tarım - Orman İş Yasasının meclislerde olduğu bir dönemde bütün Türkiye çapında yaygınlık göstermeye başlamışlardır. Mücadelenin ilk olarak geliştiği Ege Bölgesinde ortaya çıkan ve ağaçlandırma işçileri arasında örgütlenen sarı sendikalara ek olarak bugün bütün ülke çapında örgütlenmeye çalışan sarı sendikalarla karşı karşıyayız.

SARI SENDİKALAR : ORMAN İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ ÖNÜNE DİKİLEN EN BÜYÜK ENGEL

Başlangıçta, orman işçilerinin sendikalaşma mücadelesine şiddetle karşı koyan hakim sınıflar, bugün bu alandaki mücadeleyi bastırabilmek için son çareyi sarı sendikalarla işbirliği yapmakta bulmuşlardır. **«Çünkü hakim sınıfların metodları her yerde geçerlidir. Onlar, sömürdükleri kitlelerin tamamen örgütsüz kalması için ellerinden geleni yaparlar. Ama sömürülen kitleler, örgütlenme ihtiyaçlarını hissettirdikleri zaman, hemen bunun önüne geçerler ve kendi sarı teşkilâtlarını kitlelere hakim kılmaya çalışırlar.»** Konuştuğumuz birçok işçi, Orman Bakanlığı yetkililerinin bu tavır değişikliklerini açıkça söylemektedirler.

Orman Bakanlığının büyük bir gürültüyle basın ve TRT aracılığıyla imzaladığını ilân ettiği toplu sözleşmeler işçilere ne gibi haklar (!) sağlamaktadır, bunları kısaca bir özetliyelim.

Bu sözleşmeleri imzaladığı reklâm edilen sendikalar; Türkiye Orman İşçileri Sendikası, Türk-Ot-İş ve Tarım-İş sendikalarıdır. Bu sendikaların imzaladığı ve her satırı aynı kalemden çıkmış olan toplu sözleşmelerin işçilere sağladığı hiçbir yarar yoktur. Tam tersine bu sözleşmelerin her maddesi işçiler aleyhine hükümlerle doludur.

Orman Bakanlığı odalarında, orman işçilerinin gıyabında, hazırlanan bu sözleşmelerle, öncelikle işyerleri yukarıda adı geçen sendikalar tarafından parsellenmekte ve böylece işçilerin

sendika hürriyeti ellerinden alınmaktadır. Herhangi bir işyerindeki orman işçilerinin istedikleri sendikaya girebilmeleri, sözleşmelere konan hükümlerle engellenmek istenmektedir.

Bu konuda en çarpıcı örnek, Türkiye Orman İşçileri Sendikasının, Orman Genel Müdürlüğü ile, İzmir Orman Bölge Müdürlüğü işyeri düzeyinde yaptığı toplu sözleşmenin başlangıç maddesidir. Sözleşmenin ilk maddesi «..hudutları dahilindeki işyerlerinde hizmet akdiyle (yevmiye ile çalışıp ücreti bordro ile ödenen) çalışan ve taraf sendika üyesi tüm yevmiyeli işçileri (sayılan bu kuruluşların hudutları dahilindeki vahidi fiyat, götürü usül ve birim fiyatla çalışan işçiler ile **Batı Anadolu Bölgesi Tarım-İş Sendikası ile İzmir ve Bayındır İşletme Müdürlüklerinde suni tensil sahalarında calışan işçiler adına yapılmış Toplu-İş sözleşmesini kapsayan ve Aüaçlandırma ve Erozyon Kontrolu Genel Müdürlüäü isyerleri ve iscileri haric olmak üzere)** temsilen T. Orman İşçileri Sendikası..» (altını biz çizdik) demektedir.

Orman Bakanlığı yöneticileri bu sarı sendikalar arasında orman işçilerinin nasıl paylaştırılacağı konusunu büyük bir ciddiyetle ele almaktadır. Çünkü bu şekilde işçilerin sendika hürriyetini ellerinden aldıkları gibi, istedikleri zaman sarı sendikalar arasındaki rekabeti körükleyerek işçilerin mücadelesini bu yolla da bastırabileceklerini plânlamaktadırlar. Sözlesmeler yapılırken, kapsam dahiline alınan isyerlerinde sendikanın üyesi olup olmadığına bile bakılmaması, ayrıca, ilginçtir.

İkinci olarak bu sendikalar, orman işçilerine sosyal-ekonomik haklar sağlamak iddiası ile ortaya çıkıp, işçileri orman idarelerinin sömürdüğü yetmiyormuş gibi, bir de kendileri sömürmektedirler. Çoğunluğu mevsimlik, geçici işçi durumunda olan orman işçileri imzalanan sözleşmelerle getirilen ücret artışından kısa bir süre yararlanmak durumundadırlar. Sendikalar «zam aldık» gerekçesiyle, işçilerin yevmiyelerinde ortaya çıkan farkların 30 günlüğünü ceplerine indirmektedirler. Aldıkları zam da, iki yıl için 25-30 Tl. arasında değişmektedir. Sendikaların «TEBERRU» adı altında yaptıkları soygun, işçilerin o mevsim içerisinde aldığı farktan çok fazla olmaktadır. Özellikle Ege Bölgesinde, işletmeler asgari ücretin üzerinde çalıştırmak zorunda oldukları işçileri sendikalar sayesinde çok ucuza çalıştırmak imkânını elde etmektedirler. Öte yandan işletmelere işçi temin eden dayıbaşlar, sendikaların bu tavrından cesaretlenip, işçilerle pazarlığa oturmakta ve «sendikasız çalışalım, daha yüksek ücret alırız, ama ben de adam başına şu kadar lira isterim» diyebilmektedirler.

Sendikaların en başta gelen görevlerinden birisi de işçilerin «iş güvenliği»ni sağlamak değil midir? «İs Kanunu» dışında kalan orman işyerlerinde, bu konu daha da önem kazanmaktadır. Orman idarelerinin keyfi uygulamalarının önüne, toplu sözleşmelere konulacak bağlayıcı hükümlerle gecilebilir. Oysa, bu sendikaların böyle bir meseleleri yoktur. Onlar iscilerin haklarını korumak yerine, yasalardan doğan haklarını bile kısıtlamak yolunu seçmektedirler.

Yaptıkları sözleşmelerle, orman idarelerine, İş Kanunu'na aykırı olarak, diledikleri zaman işçileri ihbarsız, taz-

minatsız olarak işten çıkarma yetkisini veriyorlar. Sözleşmeler İş Kanunu'nun 16. ve 17. maddelerinde sayılan sebeplerle (bu maddelerin anti-demokratik olduğu ayrı bir konu) işçinin işine son verebileceğini bildiriyor. Oysa İş Kanunu'nun 13. maddesi «işveren tarafından 16. maddenin I ve III numaralı fıkralarına göre işçi çıkartılırsa» tazminat verileceğini açık açık yazmaktadır.

Sözleşmelere göre, orman idaresi isterse, işyerini geçici ya da sürekli olarak kapatabilir. İşçiler bu durumda hiçbir hak iddia edemezler. Sendika işverene bu hakkı da almış (!). Orman idaresi ödenek yokluğu ve benzeri sebeplere dayanarak, işyerini toptan kapatabilir ya da «işyerindeki işlerin özelliği» sebebiyle işi geçici olarak durdurabilir. Bu durumda işçilere önceden yazılı bir bildirim yapmak zorunda değildir, «şifahi bildirim» yeterli görülmektedir.

Türk-Ot-İş yaptığı sözleşmede iş kazasına uğrayan ya da işten dolayı hastalanan işçilerin aldıkları resmi rapor sonunda iyileşmedikleri görülürse ihbarsız ve tazminatsız olarak işten çıkarılabileceklerini de belirtmiş. Sözleşmelerine koydukları bu hüküm, İş Kanunu'nun 26. maddesine açıkça aykırıdır. 26. madde kazanın olduğu tarihten 30 günden sonra ancak işveren, işçinin bildirimli olarak (yani ihbar tazminatı vererek) iş akdini feshedebilir, demektedir.

Sözleşmeler bu tip anti-demokratik hükümlerle doludur. Orman idareleri işçileri bu şartlar altında ancak sarı sendikalar yardımıyla çalıştırabilirler. Sağolsun sarı sendikalar orman idarelerine her hakkı sağlamışlar (!)

İşçilerin orman idareleri karşısında ellerini kollarını bağlamaya çalışan bu sözleşmelerde işçiler için alt alta sıralanan maddelerle birçok yasak getirilmektedir. Sendika «İşyerlerinde işçilerin makul olmayan şikâyet ve taleplerini onları ikna ederek halledip işverene intikal ettirmemeyi» taahhüt etmektedir. İşverenin sorumlulukları tek bir maddede belirtildiği halde işçi temsilcileri ve işçilerin sorumlulukları tam 39 madde halinde sıralanmış. Örneğin işçi temsilcileri, toplu sözleşmeden doğacak şikâyetlerini işveren vekili ve sendika dışında hiçbir makama bildiremezler.

İşçiler de şikâyet ve taleplerini bildirmek için «merci tecavüzünde» bulunamazlar. Temsilciler ve işçiler bu v.b. yasaklara uymazlarsa cezaları ihtar, yevmiye kesilmesi ve işten çıkarma olacaktır. Sendika bu şekilde, orman idaresine diyor ki, ben sizin kurduğunuz keyfi yönetimi bozmak, işçilere yeni sosyal haklar sağlamak niyetinde değilim! Bana işçilerin 30 günlük zam farkını verin (zaten aldığım zamlı ücretin altında işçi bulamazsınız) gerisine karışmayın, işçiler sendikamız var diye avunurlar, sizin de başınız ağrımaz!

Yapılan sözleşmelerin en can alıcı bölümüne geçmeden önce, bir noktayı daha belirtmekte yarar var. Bu sendikalar o denli işveren sendikası niteliğine bürünmüşler ki, işçilerin iş yerindeki davranışlarını izlemek için bir yandan kart bastırmayı taahhüt ederken bir yandan işyerinde kurulacak disiplin kurullarını tamamen orman idaresinin denetimine bırakmışlar. T. Orman İşçileri Sendikası yaptığı sözleşmenin 61. maddesi ile işyeri disiplin kurulunun teşkilini, 62. maddesi ile de bu kurulun işleyişini karara bağlamıştır. Adı geçen sözleşmenin 61. mad-

desi «İşyeri disiplin kurulu, işveren vekili bölge şefinin tayin edeceği 2 işveren temsilcisi ile taraf sendikanın işyerindeki temsilcilerinden tayin edeceği 2 kişiden oluşur (..) İşveren vekili, işveren temsilcilerinden birisini disiplin kurulu başkanı olarak tavzif eder» demektedir. Aynı sözleşmenin 62. maddesinde ise «Kararlar oy çokluğu ile verilir. Oyların eşitliği halinde; **Başkanın bulunduğu taraf çoğunluğu temin etmiş sayılır»** (altını biz çizdik) denilmektedir. İşte işçileri adil olarak (!) yargılayacak disiplin kurulunun teşkili. İşveren temsilcilerinin her zaman çoğunlukta olduğu bir disiplin kurulu işçileri ne de adil olarak yargılar (!)

GREV YASAĞI, SARI SENDİKALARIN İŞÇİLERE SAĞLADIĞI EN BÜYÜK HAK !

Yapılan bu toplu sözleşmelerin en büyük özellikleri, orman işçilerinin orman idareleri karşısındaki en etkili silahını «Grev haklarını» ellerinden almasıdır. Türkiye Orman İşçileri Sendikasının yaptığı sözleşmenin 73. maddesi, Türk-Ot-İş'in yaptığı sözleşmenin 70. maddesi grev yapamıyacak işçileri sıralamaktadır. Bu maddelere göre;

«İşyerinde grev uygulaması yapıldığı takdirde; niteliği bakımından sürekli olmasında zaruret bulunan (Yangın, haşere mücadele, sulama, ot alma, çapa gibi) işlerde görevli bekçiler, yangın gözcü ve ekipleri, şoförler ile haşere mücadele işçileri ve sulama, ot alma, çapa gibi ağaçlandırma, fidanlık işçileri greve katılamaz.

İstihsal (kesme, taşıma, istif) işçileri zaten sözleşme dışı kalmaktadırlar. Onların grev yapmaları söz konusu değil, yukarıdaki sayılan işçiler de sözleşme ile grev yapamazlar. O halde, insanın aklına hemen bir soru geliyor; **Peki kim grev yapacak ?**

Sendikaların, Orman Bakanlığı odalarında hazırlanan bu sözleşmeler ile işçilere sağladıkları haklar da böylece açıklığa kavuşmuş oluyor ! Orman Bakanlığı, bu sendikalar yardımıyla, işçilerin grev hakkını en azından iki yıl için ellerinden almış bulunuyor !.

İşçilerin ekonomik taleplerine dahi cevap vermekten uzak bu sözleşmeler bu nedenle «Orman işçilerine sağlanan yeni haklar», «90 bin orman işçisi daha toplu sözleşme kapsamına alındı» gürültüleriyle ilan ediliyor. Gerçekte bunların görevi, Orman Bakanlığı ile elele, orman işçilerinin mücadelesini bastırmaktır. Nerede işçiler en doğal demokratik hakları için mücadeleye atılsa, nerede devrimci sendikalarda örgütlenmeye çalışsa, Orman Bakanlığından önce bu sendikalar işçilerin karşısına dikilip, engel olmaya çalışıyorlar. En yakın ve bildiğimiz örneği; Gaziemir Orman Yangın İşçilerinin mücadelesi. Tek bir üyeleri bile bulunmadığı halde, hemen yetki itirazına girişip, Orman Bölge Başmüdürlüğü odalarında hazırlanan taktikleri uygulamaya koyulan bu sendikalar, bugün orman işçilerinin mücadelesi önüne dikilen büyük birer engeldirler.

ORMAN İŞÇİLERİNİN SARI SENDİKALARA KARŞI TEPKİSİ BÜYÜYOR !

Hakim sınıflar ne denli çabalarlarsa çabalasınlar, ekonomik demokratik hiçbir taleplerine cevap vermiyen bu sendikaların içyüzünü orman işçileri gün geçtikçe kavrıyorlar. Bir yanda

mevsimlik işçi olmanın getirdiği engeller, bir yanda bu sendikaların engellemeleri, bugüne kadar mücadelelerinin gelişmesini geciktiriyordu. Ama onlar, orman idarelerine karşı mücadele edebilmek için bu engelleri aşmak gerektiğini kendi tecrübeleriyle görüyorlar.

Birçok sahadaki, bölgedeki orman işçileri, sarı sendikaların çemberini nasıl kıracaklarını düşünüyorlar. Bu arada, işçilerin büyük bir kısmı bu sarı sendikalara üye olmayı reddediyorlar. Geçen sayımızda, yaşamları ile ilgili izlenimlerimizi okuduğunuz Köşktepe Ağaçlandırma İşçileri, arkadaşlarımızın oradan ayrılmasından sonra, kendi aralarında oturup sarı sendikanın başkanından hesap sormaya karar vermişler. Arkadaşlarımızın geldiğini duyan sendika başkanı, çalıştıkları sahaya gelmeye kalkınca, işçiler büyük bir tepki göstermişler. Bir görevlinin sendika başkanına «İşçiler senin için hiçte iyi şeyler düşünmüyorlar, gözlerine görünmeden buradan kaç» demesi üzerine, arabasına atladığı gibi oradan uzaklaşmış.

İşçiler en sonu şunu kararlaştırmışlar; Bağlı bulundukları sarı sendikadan ayrılıp, kendi yörelerinde devrimci bir sendikanın şubesini açmak ve mücadele yolunda sırtlarındaki bu yükü silkip atmak!

REVİZYONİST SENDİKALARIN TERTİPLERİNE KARŞI UYANIK OLALIM!

Birçok yerde de, gerek meclislerin gündeminde olan Tarım-Orman İş Yasası, gerekse sarı sendikaların gerilemesinden yararlanıp, revizyonist sendikaların orman işçilerine el attıklarını görmekteyiz. Bunlar işçilerin sarı sendikalara karşı nefretinden yararlanıp, örgütlenmeye çalışıyorlar. Gerçekte bunların ne tarım ne de orman işçileri arasında hiçbir güçleri ve itibarları yoktur. Sadece ve sadece tarım ve orman işçilerinin mücadelesini bastırabilmek için bir avuç revizyonist tarafından kurulmuşlardır. Orman işçileri, sarı sendikalardan hiç farkı olmayan bu tip sendikalara karşı da uyanıklıklarını korumak zorundadırlar. Şehirlerdeki işçi kardeşlerinin, revizyonist sendika ağalarının zincirini kırmak için yıllardır verdikleri mücadele, onlara örnek olmalıdır. Bunların uşaklık ettikleri efendileri Rusya'ya hizmet etmekten başka bir düşünceleri yoktur. Ağızlarında çiğnedikleri «ilericilik, işçiden yana olma» gibi laflar, sadece onların uşak yüzlerini gizlemeye yarıyor.

Orman işçileri ancak kendi güçlerine dayanarak ve devrimci sendikaların önderliğinde, yaşadıkları ortaçağ karanlıklarını yıkabilirler, ekonomik ve demokratik haklarını alabilirler.

YURTSEVER TEKNİK ELEMANLAR, BÜTÜN ÇALIŞANLAR, ORMAN İŞÇİLERİNİN SARI SENDİKALARA VE ORMAN İDARELERİNE KARŞI HAKLI MÜCADELESİNİ DESTEKLİYELİM!

Birçok yurtsever ve yapılan sözleşmelerde «işveren vekili» olarak gösterilen teknik elemanlar, sarı sendikaların orman işçilerini sömürmesine ve onların mücadelesini engellemeye çalışmasına karşı tepki duyuyor. Hatta bir çoğu yetkilerine dayanarak bu sendikaların çalıştıkları alanlara girmemesi için mücadele ediyorlar.

Fakat, bugün özellikle teknik elemanlar içerisinde yaygınlaşan hatalı görüşler de var. Bazı arkadaşlar, sarı sendikaların yaptıklarına bakıp, sendikaların işçilere hiçbir yarar sağlamadıklarını söylüyorlar. İşçilerin hiçbir

sendikaya üye olmamalarının en iyi yol olduğunu savunuyorlar. Oysa örgütsüz orman işçileri, orman idareleri karşısında yalnız kalmaya mahkumdurlar. Orman işçilerinin karşısında yalnızca iyi niyetli idarecilerin bulunması onların sorunlarını çözemez.

Bazı arkadaşlar da, ne olursa olsun sendikalaşmak iyidir diyerek, sarı sendikaların oyunlarına alet oluyorlar. Bu şekilde de, hem işçilerin sendikal örgütlenmeye karşı tepkisini büyütüp, hem de orman idareleri karşısında ezilmelerine yol açıyorlar.

Doğru olan tavır, orman işçilerinin devrimci sendikalarda örgütlenmesini sağlamaktır. Bugün, bütün ormancılık çalışanlarını baskı altında tutan, kıyım uygulayan yönetim, aynı şeyi orman işçilerine karşı da uyguluyor. Mücadele edilmesi gereken hedef aynıdır. Orman işçilerinin haklı mücadelesine hep birlikte destek olalım. Onların sarı sendikaların çemberini kırmasına ve devrimci sendikalar önderliğinde mücadelesine omuz verelim. Görevli bulunduğumuz yerlerde ,orman işçilerini sarı sendikalar konusunda uyaralım. Sarı sendikaların ve bakanlığın oyunlarını boşa çıkartalım.

YAŞASIN ORMAN İŞÇİLERİNİN HAKLI MÜCADELESİ !

YAŞASIN HALKIMIZIN BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ MÜCADELESİ !

halkın ormanı

"Ormancılık Ana Planı 1973-1995" Hakkında Birkaç Söz

Bu yazımızda Orman Bakanlığı tarafından yayınlanan ve «Ulusal Kalkınma Planının ormancılık için saptadığı hedef ve ilkeleri temel veriler olarak almak suretiyle» çeşitli görevleri yüklendiği belirtilen Ormancılık Ana Plânını ele alacağız.

Ormancılık Ana Plânı 1973-1995 yılları arasında kalan zaman kesitini kapsamaktadır. Plânın hazırlanışında çıkış noktası «...Üçüncü Beş Yıllık ve Uzun Dönemli Plânın ormancılık için saptadığı stratejiyi ormancılık sektörü, amaç olarak benimsemiştir.» şeklinde ifade edilmektedir. (Ormancılık Ana Plânı, T.C. Orman Bakanlığı, Ankara, Mayıs 1976, s. 2) «Ormancılık Ana Planı 1973-1995», halkımızın en önemli hammadde kaynağı ve doğal serveti olan ormanlarımız için çeşitli işletme ve koruma tedbirleri ve bunun yanında bazı teknik düzenlemeleri içerdiğinden ciddiyetle ele almak zorundayız.
Ormancılık Ana Plânında 1973-1995 perspektif dönemi için strateji şöyle saptanmıştır.

«ORMANLAR - ORMAN VARLIĞININ KORUNMASI VE GENİŞLETİLMESİ YANINDA SANAYİLEŞMENİN GEREKTİRDİĞİ TALEPLERİ YURT İÇİNDEN DAR BOĞAZLARA YOL AÇMAKSIZIN KARŞILAMA ANLAYIŞI İÇİNDE İŞLETİLECEKTİR.» (a. g. e., s. 11) (Büyük harfler onlara ait) Plânın geri kalan bütün konulardaki görüşleri esas olarak bu stratejinin anlayışına uygunluk göstermektedir. Şu kadar ki, bu stratejinin temeli kabul edilen üç unsurdan «1. Koruma, 2. Genişletme ve 3. Sanayileşme'nin taleplerine göre ormanları işletmek» (aynı yerde) yalnızca üçüncü maddeye ağırlık vermek kaydıyla. Mevcut servetin ve verimin saptanmasından, geleceğe ilişkin tedbirlerin belirlenmesine kadar hemen her konuda, temel ve belirleyici unsur, sanayileşmenin talebini karşılama ilkesidir. Bu esas olarak, mevcut sistemin ormana halkın serveti olarak bakmama ve işleyip tüketmekten başka bir görevi ciddiye almama siyaseti ile uygunluk içerisindedir. Bu bakımdan okuyucu, stratejinin üç temel unsurundan ilk ikisinin, yani koruma ve genişletmenin «yasak savmak» kabilinden tesbit edilmiş olduğunu hemen kavrıyabilecektir.

Öte yandan ormancılık ana plânı halk için hiçbir ciddi öneri getirmemekle birlikte kendi mantığı içinde de, zaman zaman şiirsel bir havaya girmekte ve zaman zaman da kaynakları dikkate almayan iddialı hedefleri göstermektedir. Bu yönüyle kendi içinde de tutarsızdır.

ORMANCILIK ANA PLÂNI «**ORMAN KORUNMASINDAN**» ORMANLARIN «**HALKTAN KORUNMASINI**» ANLIYOR !

Ana plân stratejisinin temelini oluşturan unsurlar içerisinde korumaya 1. madde olarak yer vermiş bulunuyor. Ama ormanların korunması meselesini ormanların halktan korunması biçiminde anlıyor.

«Orman korunmasının etkin bir şekilde gerçekleştirilmesi» meselesini ele alırken, esas ağırlığı orman-halk ilişkilerinin düzenlenmesi meselesine veriyor. Bu doğal bir anlayışı yansıtmaktadır. Gerçekten Türkiye'de orman korunmasından söz eden her burjuva görüş esas orman düşmanı olarak halkı tesbit etmektedir. Öyleyse ormanların korunması da bu burjuva mantığına göre, halkın ormanlardan elinin çekilmesi ile mümkündür. Ana plân bu konuda şu tedbirleri öneriyor ;

«Orman sınırları içindeki nüfusun mümkün görülen bir kısmının dış ülkelerde çalışmasını sağlama». (a. g. e., s. 17)

Bir dizi süslü sözün aslında hizmet ettiği siyaset aynı zamanda kaynaklandığı siyasettir burada... Orman köylüleri için bundan daha ağır ve aşağılatıcı tedbir ileri sürülemez ve bu tedbiri de mevcut sistemin sadık savunucusu büyük bürokratların dışında kimse ileri süremez...

İleri sürülen bu tedbir(!) daha ileride plânın öngördüğü 1973-1995 perspektif içinde orman köylüsü nüfusunun nisbi olarak azalacağı varsayımına dayanan bazı tesbitlerin de izahı olmaktadır. Gerçekten de orman köylülerinin «mümkün görülen bir kısmı» dış ülkelerde sömürülmek üzere ayrılırsa nüfusları da azalmış olur !

Ana Plân tedbirleri sıralamaya devam ediyor; «Orman sınırları içindeki nüfusun bu sınırlar dışında faaliyet gösteren diğer sek-

törlere gereken ölçüde kaydırılmasını sağlama» (aynı yerde)

Plân yalnızca birşeyi dikkate alıyor: Orman köylüleri mümkün olan ya da olmayan her yolla bulundukları yerlerden uzaklaştırılmalıdır. Bu yerlerde ancak orman işletmeciliğinin sömürüsüne konu olabilecek ve ormanlar üzerinde mülkiyet ve hak iddia etmiyecek sayıda orman köylüsü bırakmalıdır. Şöyle diyor;

«Koruma yolları yapı(lmalıdır), Orman Muhafaza memurları kullanılma(lıdır), Ormanlar tel, çit ve benzeri engellerle sınırlandırıl(malıdır) Orman Kadastro ve sınırlama çalışmaları ile, mülkiyet ve sınır sorunları hukuki geçerlilikte çözümlenme(lidir)» (aynı yerde) (parantez içindekiler bizim)

İleri sürülen bu tedbirler dışında başka şeyler de söylenmekte, ama halkın ormansızlaşmada esas etken kabul edildiği bir mantıkta bu tedbirler birşey ifade etmemektedir. Bunlar arasında yangın vb., etkilerle ormanların tükenmesini engelleme konusundaki tedbirleri belirtebiliriz. Ancak bir nokta var ki belirtmeden geçmek hata olacaktır: «orman köylüsüne yasalar çerçevesinde tanınan hakların verilmesi» (a. g. e., s. 18) İşte bu noktaya okuyucunun dikkatini çekmekte yarar görüyoruz. Bu söz neyi ifade etmektedir? Bize göre bu söz mevcut statü içinde **yasal olarak tanınan hakların bile** orman köylüsüne verilmediğini ve ancak Ana Plânın bu **hakları** vermeyi plânladığını ifade etmektedir. Yani yeni yasal haklar söz konusu değildir. Ama çeyrek yüzyıla yakın süreden beri yasalarda yazılı olan ve uygulanmayan haklar köylüye verilmelidir. Bütün burjuva ve hakim sınıf temsilcileri halk için konuşmaya başladıkları anda ne kadar süslü ama kof lâfın arkasına sığınırlarsa, sığınsınlar sonunda yakayı ele vermekten kurtulamıyorlar.

Yukarıdan beri ilettiğimiz görüşlere topluca bakarsak, şu noktaları tesbit etmekteyiz:

1. Ana plân, orman köylülerinin nüfusunun azaltılmasını öngörmektedir. Bunun için plânda öngörülen yollar;

a. Orman köy nüfusunun bir kısmının dış ülkelerde işlendirilmesi

b. Orman köy nüfusunun bir kısmının da orman dışı yerlerde ve orman dışı sektörlerde işlendirilmesi.

2. Ana plân ormanların korunması meselesinde halkın orman dışı alanlara kaydırılamıyan kesimi için de,

a. Ormanların muhafaza memurları ve tel çit ve benzeri engellerle halktan korunmasını,

b. Kadostro ve sınırlama ile halkın elindeki mülkten ormanın ayrılmasını,

c. Mevcut yasal hakların **artık** tanınmasını, önermektedir.

Bütün bu görüşlerin orman köylülerinin menfaatleri ile uzaktan, yakından ilişkisi olmadığı açıktır. Ancak ormanlar üzerindeki devlet mülkiyetinin sadık savunucuları ve hakim sınıf temsilcileri (aslında emperyalizmin ormancılık politikasının kendilerine büyük ölçüde empoze ettiği) bu görüşleri sadece kendileri ileri sürmekle kalmamaktadırlar. Bu görüşler ormancılık kesiminin 30 bin civarındaki personeli eli ile uygulamaya konmakta ve bu noktadan itibaren birçok iyi niyetli ve esas itibariyle halkın menfaatlerini savunmayı isteyen insana da kabul ettirilmek istenmektedir. Bu arada, mevcut sistemi reformlarla yumuşatmayı savunanların programı da büyük destek görmektedir.

Devrimciler halkın menfaati ile ormanlar üzerindeki devlet mülkiyetinin uzlaşamıyacağı noktasını önemle belirtmek zorundadırlar. Orman köylüsünün kurtuluşu, kendisini ortaçağın karanlıklarında bırakan bu sisteme karşı bütün halkla birlikte mücadele ederek, mümkün olabilir. Yoksa orman köylülüğü bu sistemin özüne dokunmadan yapılacak düzenlemelerle kurtuluşa ulaşamaz. Aynı zamanda ormancılık politikası, orman köylülerini dışlayarak ele alınamaz.

Ormancılık Ana Plânı «Ormancılık çalışmalarının milli amaçlara uygun ve ormancılık temel ilkeleri ışığında yürütülmelerini sağlamak» görevini üstlenmektedir. (a.g.e., s. 1) Ama plân boyunca bu amaçların en küçük bir kırıntısı bile söz konusu edilmemektedir. Bunun dışında plân tesbitlerini mevcut gerçeklere uyarak değil, göz yumarak yapmaktadır.

ORMANCILIK ANA PLÂNI TÜRKİYE GERÇEKLERİNİ ÖRTBAS ETMEYE ÇALIŞIYOR

Herhangi bir çalışmayı ya da ekonomik faaliyeti konu alan bir plân burjuva anlamda bile olsa, mevcut gerçeklerin dikkatlice ele alınması ile ciddiyet kazanır. Bu gerçekler daha önceki tecrübelerin ciddi bir özeti ve eldeki sayısal ya da sosyal verilerin dikkatli bir eleştirisi ve sıralanması ve geleceğe ilişkin konularda da en azından bilimsel tesbitlere saygı temelinde ele alınmalıdır.

Yukarıda belirtilen asgari ilkelere uymayı amaçlamayan bir plânlama çalışması ciddiyetle-burjuva anlamda ciddiyetle bile-bağdaşmaz. Ne var ki, uzun yıllardan beri, yalnız ülkemizde değil, dünya çapında yoksul ülkelerin mevcut kaynaklarının tüketilmesini ilke edinen ormancılık sektörünün bu hastalığı yurdumuzda da onmaz bir hastalıktır. Ve ne kadar program, plân önerse de gerçeklerden hareket etmemiş olmak bu hastalığın iyileşmesine değil, ilerlemesi ve derinleşmesine işarettir.

Türkiye, nüfusunun büyük çoğunluğu kır kesiminde yaşayan geri bir tarım ülkesidir. Tarım geniş ölçüde ilkel araçlarla yapılmaktadır. Bugün yurdumuzda işlenen toprakların her yüz hektarına ancak 0.75 traktör düşmektedir. Bu sayı Avusturya'da 17 ve İtalya'da 6'dır. Yerli traktör sanayii yüzde 60 yerli, yüzde 40'ı yabancı kaynaklı üretime dayanan montaj sanayiidir. Öte yandan küçük ve orta çiftçinin ithal malı traktör alma olanağı da ortadan kaldırılmıştır. 1975'lerde ithal izni özel sektöre verildiği için 80 bin liraya ithal edilen bir traktör iç piyasada alıcı çiftçiye yaklaşık 180 bin liraya verilmekteydi.

Tarımsal mücadele ilâçlarının yüzde 25'i dışarıdan ithal edilmektedir. Yine gübre ihtiyacının (kimyasal gübrenin) yüzde 50'den fazlası ithal yoluyla sağlanmaktadır. Tarımın bu yapısı köylülük üzerindeki emperyalist bağımlılığın da ifadesidir. Köylülük bir yandan toprak ağaları öte yandan emperyalist tekeller ve işbirlikçileri tarafından ağır bir sömürü altındadır.

Köylülüğün önemli bir bölümünü oluşturan orman köylüleri; kır kesiminin, yaşam şartları bakımından, en geri kesimini oluşturmaktadır. Kapalı ekonomi şartlarında, her türlü imkândan uzak ve orman işletmeleri tarafından ağır bir sömürüye maruz kalmaktadırlar.

Ülkemizin herhangi bir sorunu konusunda söz ederken işte bu yapıyı dikkatle ele almak zorundayız. Özellikle köylülüğün önemli bir kesimini oluşturan orman köylüleri için konuşurken, yaptığımız tesbitlerin esas olarak yurdumuzun ve genel olarak köylülüğün içinde bulunduğu şartlarla açıklanabilir bir nitelikte olmasına özen göstermeliyiz.

O.A.P. eğer milli amaçlara uygunluğu iddia ediyorsa, önce köylülük üzerindeki emperyalist tahakkümü gözardı etmemeliydi. Öte yandan köylülüğü ezen yarı-feodal yapının tasfiyesini ele almalıydı. Ama O.A.P. gerçeklere dayanmamaktadır. Çünkü, bugün orman köylülerinin içinde bulunduğu ortaçağ şartlarına gözlerini kapamaktadır. Bu şartların ortaya çıkardığı sorunları; gerçekleri tesbit ve çözümde yanlış bir yol izlediği için, doğru bir şekilde değerlendirememektedir. Köylülük üzerindeki iki engel, emperyalist tahakküm ve yarıfeodal yapı, kaldırılmaksızın «ulusumuzun ilerleyişi»nden söz edilemez. Oysa ki, O.A.P. «ulusumuzun ilerleyişini engelleyen» unsurları sıralarken, bu engellerden değil;

«Hızlı nüfus artışı, yetersiz eğitim ve sağlık, dağınık yerleşim, gizli işsizlik ve dengesiz gelir dağılımı, iç tasarruf açığı ve aksayan kredileme sistemi, üretim yapısı ve teknoloji, dış ticaret açığı ve yetersiz ticari yapı, masraflı ve yavaş ilerleyen kamu yönetimi, ortak pazara katılma ve açılmanın gereği olan mal ve üretim faktörlerinin toplulukta serbestçe dolaşması» gibi konulardan sözetmekte olan Milli Kalkınma Plânını esas almaktadır. Gerçekten de sözü edilen engeller vardır yurdumuzda. Ama bu engelleri koyan yarı-feodal yapı ve emperyalizmdir. Düşmanı yenmek için gölgesi ile değil kendisi ile savaşmalıyız. Milli Kalkınma Plânı kendi mantığı içinde gölge ile savaşmaya çalışıyor. **Sebeple** değil **sonuçla** uğraşıyor. Mevcut yapının temelini değiştirmeyi plânlamıyor. Bu yapının ortaya çıkardığı sonuçları metafizik bir mantıkla ortadan kaldırmaya uğraşıyor. Kısaca Milli Kalkınma Plânı mevcut düzenin bir gereği olarak kendi diktiği engelleri ve bizatihi kendi varlığının gereği olan engelleri ortadan kaldırmaktan söz edip, eşyanın tabiatına aykırı düşüyor. İşte Ormancılık Ana Plânı da bu milli (!) plânın koyduğu stratejiye uygun tarzda düzenlenmiştir. Böylece de «kılavuzu karga olanın» yoluna girmiştir.

O.A.P., ormancılık sektöründeki ilkeleri belirlerken, emperyalistlerin uluslararası politikalarına hizmeti amaçlamaktadır. Emperyalist tekellerin ülkemizde yapacakları yatırımların, hammadde kaynakları sorununu kolaylıkla çözmek, ucuz işgücü temin etmek amaçları, ülkemiz ormancılığının çıkarlarına taban tabana zıt da olsa, milli plân adı altında sunulmaktadır. Gerçekte bu «milli plânın» (!) hazırlanmasında, Osara Raporu adıyla bilinen «Türkiye Milli Ormancılık ve Orman Sanayii Ana Hatlarını Hazırlamakla Görevli Heyetin Raporu» (FAO Roma, Nisan 1969) adım adım izlenmiştir. Heyetin tavsiyeleri O.A.P.'nin her satırında sırıtmaktadır.

İDARE MÜDDETLERİNİN KISALTILMASI «ANA» PLÂNIN «ANA» TEDBİRİ !

Hepimiz biliriz ki, özellikle bilimsel tahlillerin halk tarafından yeni yeni kavranmaya başlandığı, bizim gibi ülkelerde burjuva ideologları gerçekleri çarpıtma ve sayısal gerçekleri tersyüz etmede mahirdirler. Bu maharet(!) ormancılık kesimini plânlamayı üstlenenlerde zirveye ulaşmıştır. Onlar çok rakkam sayıyorlar ama hiçbirşey söylemiyorlar. Daha doğrusu, bir türlü dillerinin altındaki baklayı çıkarmıyorlar. Mevcut orman servetinin veriminin plânladıkları amaca yetmiyeceğini görüyorlar. O kadar ki saklanamaz biçimde görüyorlar. Ama yine de yeni kaynaklar icad ediyorlar: «1987 yılından sonra yurt düzeyinde orman ürünleri arzında belireceği tahmin edilen **açıkların yeni amenajman yöntemleri** ve **ağaçlandırmalar** gibi **çeşitli tedbirlerle kapatılması düşünüldüğünde**...» (a.g.e., s: 90) diyorlar. Plânlanan tedbir çeşitli değildir. Okuyucu, amenajman plânlarının yeni yöntemlere kavuşturulması yanında ağaçlandırma çalışmalarının nezaketen (!) konmuş olduğunu görecektir. Öyleyse düşünülen tedbir bir tanedir: «Yeni amenajman yöntemleri». Bu tedbir neyi ifade etmektedir? Biliyoruz ki, mevcut sistem ormanları ameneje ederken idare sürelerini de tesbit etmektedir. Bu idare sürelerinin tesbiti çeşitli ağaç cins ve türleri için değişiktir ve yüzyılların verilerine dayanmaktadır. Böylece ağacın kesime olgunluk çağı ifade edilmekte ve belirli bir süre sonrada sahadan çıkarılıp yerine belli bir sistem içinde yeni ve genç orman tesis edilmektedir. İşte O.A.P.'nin yeni yöntemler getireceği nokta burasıdır. O.A.P.'ı ameneje çalışmalarının üretim açığı dolayısıyla ortaya çıkacak arz açığını kapatacak bir biçimde ele alınmasını dikte etmekte ve temel kural olarak da «idare sürelerinin **kısaltılmasını**» (a.g.e., s: 102) önermektedir. Plânın düzenleyicileri aynı zamanda uygulama mevkiinde bulunanların yöneticileri de olduklarına göre, bu öneri gerçekleşecek demektir.*

* Nitekim, bu konuda yapılan çalışmalar son günlerde yoğunlaşmıştır. Orman Genel Müdürlüğünün bazı ağaç türlerinde idare müddetlerinin kısaltılması yolunda aldığı karar yanında, Ağaçlandırma ve Erozyon Kontrolu Genel Müdürlüğü de 20.10.1976 tarih ve 136 no.lu tamimi ile idare sürelerinin kısaltılması ve ağaçlandırma çalışmalarında kullanılacak yöntemleri değiştirmiştir.

Şimdi idare müddetlerinin kısaltılması ile ilgili Osara Raporu'nun ne dediğine bakalım: «Tatbik edilmekte olan böyle uzun idare müddeti görüşü ise, uzak gelecekte tamamiyle şüpheli pazar istekleri tahminlerine, ekonomik şartlara ve odun teknolojisine istinat ettirilmemektedir. Halen dünyadaki eğilim, küçük çaplı yapacak odunundan ekonomik olarak istihsal edilebilen kâğıt ve lif levhası gibi mahsüllere doğru kaymaktadır ve büyük çaplı keresteye ihtiyaç hemen hemen ortadan kalkmıştır. (...) Bu malûmattan sonra Hey'et, Türkiye'nin gelecekteki ormanlarından tatbik edilmesi düşünülen uzun idare müddetlerinin münakaşaya değer olduğu kanısındadır.» (Rapor, s. 13) Heyetin bu kanısına uygun olarak, Antalya Projesinden tanıdığımız Forestal firması «Türkiye'nin Kuzey Ege, Marmara ve Karadeniz Bölgelerinin Orman Kaynaklarının etüdü» nü hazırlamış ve idare müddetlerinin kısaltılması görüşünü tekrarlamıştır. İşte bizim Ormancılık Ana Plânının milli (!) niteliği...

Bu arada şunu da belirtmeliyiz: Biz bugün orman amenajmanına esas olan Yaş Sınıfları Metodu'nun etraflıca bir gözden geçirilmesi ve yurdumuz ormanlarına uygunluğunun bilimsel metodlarla tetkik edilmesi fikrindeyiz. Ama bu metodu, Türkiye'de uygulamaya koyanlar, getirdikleri metodun da aleyhindedirler. Ancak bu yurdumuz şartlarına uygunluğu noktasında değil, üretim ve arz açığını kapama noktasında yetersiz kalışındandır. O kadar ki, tüketilen orman kaynağı talebe cevap veremez duruma gelince, düne kadar göklere çıkarıp övgü düzdükleri metodlar bile onlar için yetersiz görülmeye başlamaktadır. İşte ormancılığımızın geldiği nokta burasıdır. O.A.P.'ı sayısal verileri alt alta sıralarken aralarında fonksiyonel bir bağıntı kuramamaktadır. Ve verilerin hangi gerçekleri ifade ettiğini de belirtmemektedir. Oysa bu veriler onların yaptığı tesbitlerin ve bu tesbitlerin ışığında öngördükleri hedeflerin saçmalığı ve çıkmazını da ortaya koymaktadır.

Bugün gençleştirme yoluyla ormanlardan çıkarılması plânlanmış bulunan servet; ibreli türlerde genel etanın yüzde 30.5'unu ve yapraklı türlerde ise yüzde 11.6'sını teşkil etmektedir. Yine aralama kesimleri ile çıkarılması plânlanan bakım etası ise, mevcut etanın ibreli türlerde yüzde 34.0'ını ve yapraklı türlerde ise 13.2'sini teşkil etmektedir. (a.g.e., s. 37, Tablo) Buna göre gençleştirme ve bakım isimleri ile yapılan kesimlerin toplam etaya

oranı ibreli türlerde 64.5'u ve yapraklı türlerde ise 24.8'i bulmaktadır.*

Açık bir şekilde görülmektedir ki, koru ormanlarından elde edilen orman ürünleri, (yalnız yapacak evsafta) gençleştirme ve bakım kesimlerine dayanmaktadır. Gençleştirme kesimlerinin neyi ifade ettiğini bir çok yerde belirtmiştik. Burada bir parça da bakım kesimleri üzerinde duralım. Bakım kesimleri ormanların kesime olgunluk çağına girmesi ile birlikte başlayan ve sistematik tarzda ele alınan bloklar içinde gerçekleştirilen kesimlerdir. Burada amaç adı üzerinde bakım'dır. Kısaca ormanın kalite ve kantite olarak veriminin iyileştirilmesidir. Ama yurdumuz ormanlarındaki bakım kesimleri ormanın takati ile değil tahsis ve tertiplerin karşılanması ile dikte edilen bir hüviyete sokulmuştur. Böylece aslında ormanın iyileştirilmesi ve gençleştirmeye hazırlanması amacına hizmet etmesi gereken bakım kesimleri talebin karşılanması amacına hizmet eder duruma getirilmiştir. Böylece bir süre bakım kesimleri ile servetten arındırılma yoluna sokulan ormanlarımız, bir süre sonra - özellikle ibreli türlerde ve son yıllarda «tür değişikliği» yoluyla yapraklı türlerde - boşaltılmakta ve sözde gençleştirmeye alınmaktadır. Ve bunun adı da genellikle «teknik ormancılık» olmaktadır.

O.A.P.'ı bugün ormansızlaşmanın temel nedeni olarak mülkiyet meselesi konusunu tartışamaz. Ama hiç değilse, kullanılan metodların ormanların yokedilmesine yol açtığını ifade etmeli ve bunun düzeltilmesi yolunda kendi açısından bazı önlemler düşünmeli değil midir?

Hayır, O.A.P.'ı böyle bir meseleyi kendine dert edinmemiş ve yalnızca mevcut üretim metodlarının, işletme şekillerinin ileride doğacak arz açığını kapamağa yetmiyeceği noktasını tesbit etmiştir. Burada önerdiği ise ameneje çalışmalarının daha çok kesime imkân verecek tarzda yeniden ele alınmasıdır.

Böylece ormanların korunması meselesinin ne olduğu da açıklık kazanmaktadır. O.A.P., ormanların korunmasını, mevcut servetin azalmasını önleme derdini dile getirirken amacı servetin metodik tarzda çoğaltılması ve iyileştirilmesi değil, ileride doğacak arz açıklarının büyümesini önlemektir. Bu bile ciddi olarak ele alınsa gam değil! Ama O.A.P., bu noktada da ham hayaller üzerine teori inşa etmektedir. Bunlardan en önemlisi - ve de en komik olanı - odunun yakacak olarak tüketiminin azaltılması ve buradan çıkacak üretim fazlasının orman ürünleri sanayiine aktarılmasıdır. Bu konuyu ciddi olarak ileri sürmek mümkündür. Çünkü odun hammaddesinin yakıt olarak kullanılması yurdumuzdaki enerji politikasının ilkelliğini ve enerji tüketimine konu olan ticari olmayan enerji (odun, tezek) oranının yüksekliği de hammadde kaynaklarının çarçuruna dayanan geri teknolojiyi ifade eder.

Bu konu ortaya getirilirken hele hele -Türkiye'de enerji politikası kesin belli iken - 15-20 yıllık plânlar düzenlenirken, hiçbir ön tedbir düşünmeksizin ve mevcut gerçeklere göz yumularak getirilemez. Bugün Türkiye'de odun hammaddesinin yakacak olarak tüketilmesine yol açan gerçek nedir?

1969 yılında Türkiye'de kullanılan enerjinin yüzde 38'ini yakıt enerjisi oluşturmakta idi. Bu enerjinin üretiminde kullanılan hammadde kaynakları ise şöyledir;

«Yüzde 33 odun ve yüzde 25 tezek, geri kalan kesim ise fuel-oil, linyit, havagazı, kok, LPG ve briket arasında bölüşülmekteydi. Görüldüğü gibi ülkemizde kullanılan yakıt enerjisinin yüzde 58'ini ticari olmayan enerji oluşturmaktadır. Bu oran gelişmiş ülkelerde ancak yüzde 15 olmaktadır.» (Genel Enerji İçinde Yakacak Odun ve Tezeğin Yeri, Elektrik Enerjisi ile İlişkisi, Orman Mühendisleri Odası yayını - 1976, No: 3, S. 78) Öyleyse odun tüketiminin yakacak olarak gerçekleşmesini azaltmak ancak bu yakıtın yerine başka yakıtların ikamesi ile mümkündür. O.A.P. da bu noktaya dikkat çekmekte ama hiçbir öneri getirmemektedir. Odunun yakacak olarak kullanılması engellenmek isteniyorsa, yerine ikame edilecek yakıtı başkasının mı söylemesi gerekiyor?

---

* Yapraklı türlerde görülen azlığın nedeni şudur: Bilindiği gibi yurdumuzdaki bozuk ormanların ve baltalıkların ezici çoğunluğunu yapraklı türler oluşturmaktadır. Özellikle bozuk koru ve bozuk baltalıklarda eta hesabı yapılmamaktadır. (verimin düşüklüğünden dolayı) Gençleştirme ve bakım kesimleri koru kuruluşundaki ormanlar için söz konusudur. Bu durumda büyük çoğunluğu baltalık olan yapraklı ormanların bakım ve tensil etalarının baltalık etalarına oranla düşük olacağı acıktır. Yoksa bu durum ameneje sırasında yapraklı ormanlarda bakım ve tensil etasının nisbi olarak düşük tutulduğunu ifade etmez.

Ama O.A.P. için bizim fazla bir söz etmemize gerek yok bu konuda. Çünkü bizzat Orman Bakanlığı yaptığı çalışmalarla bu planın geçersizliği ve hayali oluşunu vurguluyor. Şimdi bunu görelim :

O.A.P.'ı «yakacak odunun diğer yakıt maddeleri ile ikamesi sonucu serbest kalan miktar»ı, 1977'de 2 milyon m^3 sanayi odunundan ve 1995 yılında da 3.7 milyon m^3 sanayi odununa ulaşacağını belirtiyor. Bu miktarın da kâğıt sanayine aktarılacağını ileri sürüyor. (a.g.e., s. 86) Şimdi bir de O.A.P.'nın 1973-1995 dönemi için tesbit ettiği hedeflerin yaşadığımız yıllarda nasıl gerçekleştiğini görelim :

1973 yılında üretilen sanayi odunu 493.059 m^3
1974 yılında üretilen sanayi odunu 472.057 m^3
1975 yılında üretilen sanayi odunu 374.083 m^3

Görüldüğü gibi sanayi odunu üretiminde artışı hem de — serbest kalan 2 milyon m^3 lük artışları — değil azalmayı görmekteyiz. 31.10.1976 tarihi itibarı ile — ki bu tarih esas olarak ormanlarımızda iş mevsiminin kapandığı dönemi belirtir — sanayi odunu üretimi ise 381.657 metreküptür. Planın 1977 yılı için verdiği rakkam ise ancak 272.007 m^3 olarak tertiplenmiştir. (1977 Orman Bakanlığı Çalışmaları, s. 42 ve 45-46)

O.A.P., bizzat Orman Bakanlığı çalışmaları ve tertipleri tarafından yalanlanmaktadır. Bugün sanayi odunu için üretim artışından değil, azalışından söz edilebilir. Kaldı ki, yakacak odun üretimi için de azalma değil, genellikle artma ya da aynı seviyede kalabilme söz konusudur. 1977 yılı yakacak odun üretim tertibi Orman Bakanlığı tarafından 15.008.184 Ster olarak düzenlenmiştir. (a.g.e., s. 46) 31.10.1976 tarihi itibariyle bu üretim 14.837.109 ster olarak gerçekleşmişti. O.A.P., ise hâlâ yakacak odun üretiminin 2 milyon m^3 —yaklaşık 3 milyon ster— azalmasını hayal etmektedir.

Görüldüğü gibi orman ürünlerinin yapacak kesiminde ortaya çıkması mümkün arz açığını kapamak için yakacak odunun sanayie aktarılması bugün mevcut sistem içerisinde söz konusu değildir. Burada ancak daha önce sözünü ettiğimiz yeni ameneje yöntemleri, yani ormanın azaltılması pahasına üretim artışı söz konusudur. Esasen bütün üstü kapalı ifadelerinde O.A.P. de bu tedbirlerden başka birşey planlamamaktadır.

Şimdi bir de ağaçlandırma çalışmalarına göz atalım. Çünkü O.A.P., orman ürünlerinde ortaya çıkacak arz açığını ağaçlandırmalarla kazanılacak servetlerle kapatmaya bel bağlamaktadır. Biz bu çalışmaları yine Orman Bakanlığının istatistik verilerine dayanarak tesbite çalışacağız;

A.G.M., tarafından yapılan çalışmalar Türkiye'de 7.5 milyon hektar sahanın ekolojik bakımdan ağaçlandırılabilecek nitelikte olduğunu göstermektedir. (Orman Bakanlığı Çalışmaları 1977, s. 132) Ağaçlandırma çalışmalarının Türkiye çapında su havzaları itibariyle düzenlediği bilinmektedir. Bugün yapılan envanter sonuçları Türkiye'nin 650 su toplama havzasına bölündüğünü göstermektedir. (a.g.e., s. 135)

Gerekli personelin sağlanması halinde en geç 1982 yılına kadar bütün Türkiye'yi kapsayan 650 havzanın **avan projesinin** tamamlanacağı hesaplanmaktadır. (a.g.e., s. 137) Bu bilgilerin bize gösterdiği gerçeği tesbit için fazla kafa yormaya gerek yoktur; O.A.P. 1982-1995 yılları arasında toplam 85 milyon m^3 odun hammaddesi yurt içi talep açığının olacağını belirtmektedir. (O.A.P., s. 123) Bu açığın kapatılabilmesi için de yeni orman alanlarının tesisini öngörmektedir. Yeni orman alanı kurmak ise ağaçlandırma yapmak demektir. Ama görülen nedir ?

1977 yılında ağaçlandırmaya ayrılan ödenekler ile 125 adet havzanın avan projesinin hazırlanması programlanmıştır. Bu hızla gidilirse ancak 1982 yılında Türkiye'nin su havzaları avan projeye kavuşacak ve bu arada mümkün olan yerlerde de uygulama projelerine geçilecektir. (Orman Bakanlığı Çalışmaları 1977, s. 136-137)

O.A.P.,nın ele aldığı 1973 yılından itibaren ağaçlandırma çalışmalarına bir göz atmakta yarar vardır;

Yıl	Ağaçlandırılan Saha (ha.)	Yapılan Masraf (1000 TL.)
1973	23.004	96.310
1974	25.750	123.977
1975	46.678	222.128

(Orman Bakanlığı Çalışmaları 1977, s. 170)

1976 yılında ise programlanan ağaçlandırma sahası ancak 63.000 hektardı.

1977 yılında ise toplam ağaçlandırma sahası 56.280 hektardır. (s. 171)

Ağaçlandırma çalışmaları ile ilgili rakkamlar bize neyi göstermektedir; O.A.P.'nin arz açığını kapama tedbiri olarak ele aldığı bu meselenin, bizzat Orman Bakanlığı tarafından ne kadar «hafife» alındığını. Yılda — kesin başarısı da henüz etüd edilmemiş olan — 50 bin hektar sahayı ağaçlandıracaksın. Bunun 1973 - 1995 yılları arasındaki periyotta orman ürünleri arz açığını kapamasını bekliyeceksin. Daha da komik olanı, bunu ciddi bir plan olarak kamuoyuna sunacak ve ormancı teknik elemanlardan bu planın uygulanmasını umacaksın. Öte yandan da bizzat kendin bu plânın uygulanmasında, böyle bir plan hiç yokmuş gibi, bu plana taban tabana zıt bir politika izleyeceksin.

O.A.P., hakim sınıfların devleti elinde bulunan ormanlarımızın acınası durumunun belgelenmesinden başka bir anlam taşımamaktadır. Bu plan bize esas olarak ormanlar üzerindeki devlet mülkiyetinin, sonuçta ormansızlaşmayı hedef alan planlar yapabildiğini göstermektedir.

O.A.P. hangi yönüyle ele alınırsa alınsın, hiçbir kelimesi halka hitap etmeyen ve önerdiği hiçbir tedbir halkın talebi olmayan ve kendi içinde de tutarlı olmadığı için yapıldığı ve içine aldığı periyotta tatbik edilemiyecek olan göstermelik bir plandır. Planın içine aldığı periyodun ilk beş yılında, hiçbir kısmı tatbik olunamamıştır. Ancak şu noktayı önemle belirtmekte yarar vardır;

O.A.P., ormancılığı uluslararası tekellerin yapacakları yatırımların emrine sokmakta ve esas hedef olarak ormanlardan mümkün olan ya da olmayan en fazla üretimi hedef almaktadır. Bu durumda odunu, sanayie aktarmayı planlamak gibi tamamen hayali ve ağaçlandırma suretiyle yeni ve üretime hazır ormanlar tesis etme gibi gayri ciddi tedbirlerin yanında çok önemli ve dikkate değer bir tedbiri getirmektedir. Bu da yeni ameneje metodları geliştirerek özellikle ormanlarımızın idare sürelerinin kısaltılmasıdır. İşte özellikle amenajman heyetlerine bu noktada önemli görevler düşmektedir. Çünkü bu tedbirlerin uygulanmaya konulması gündemdedir. Burada görev halkın menfaatlerini savunmaktır.

Yurtsever ormancı Teknik elemanlar, Türkiye ormanlarının işbirlikçi hakim sınıfların para kaynağı mı, yoksa halkımızın önemli bir doğal serveti mi olduğunu düşünmeli ve mutlaka halkımızın saflarında yer almalıdırlar.

Ormancılık Ana Planı konusunda yöneticilere soruyoruz;

1. Orman köylülerini bulundukları topraklardan sürgün etmeyi planlamak işbirlikçi burjuvazinin gerici bir tedbiridir. Bunu ormancı teknik elemanların savunacağını mı sanıyorsunuz ?

2. Bugünkü ağaçlandırma hızı ile — ki O.A.P.nın ilk beş yıllık dönemi de bu gerçeği gösteriyor — Türkiye'nin ağaçlandırma sorununun çözümü 150 yılda mümkün iken, siz nasıl oluyor da 22 yıllık bir periyotta ağaçlandırma sayesinde orman yapacak ürünleri arz açığının önemli bir kısmının kapanacağını ileri sürüyorsunuz ? Kimi kandıracaksınız ?

3. Yeni amenajman yöntemleri geliştirmekle ormansızlaşmayı hızlandıracak tedbirleri düşündüğünüz açıktır. Ve esas olarak bütün plan (!) da bundan ibarettir. Yeni yöntemlerle orman idare sürelerinin kısaltılmasında size teknik kılıf hazırlayacak kaç ormancı teknik eleman bulunacağını sanıyorsunuz ?

Ormancılık Ana Planı, halkımızın ormanlarını yok etme planıdır. Bunun uygulanmasına halkımız izin vermiyecektir.

KARŞIYAKA ORMAN FİDANLIĞI İŞÇİLERİ İLE YAPILAN GÖRÜŞME

Özellikle ağaçlandırma işçileri arasında örgütlenen TÜRK OT-İŞ Sendikası, bir süre önce Ağaçlandırma Genel Müdürlüğü ile, bu Genel Müdürlüğe bağlı bir kısım fidanlık ve ağaçlama sahalarında çalışan işçileri kapsayan bir toplu sözleşme yaptı. Aşağıda bu toplu sözleşmenin bazı maddelerini ve sözleşmenin kapsamındaki Karşıyaka Fidanlığında çalışan işçilerle yapılan bir konuşmayı yayınlıyoruz. Söz konusu maddeler ve işçilerin söyledikleri, bize, sarı sendikaların, işçi sınıfının mücadelesinin önüne dikilen ne büyük bir engel olduğunu, yalnızca işçileri hakim sınıfların tahakkümü altına sokmakla kalmayıp, aynı zamanda onların mücadelesini nasıl köreltmeye, geriletmeye uğraştığını bir kere daha gösteriyor.

«Madde : 13 — ...... İşin muvakkat tatili devresinde; işçiye hiç bir ücret ödenmez, sosyal ve diğer yardımlar yapılmaz.

İşçi çalışılamıyan bu günler için herhangi bir hak iddia edemez ve tazminat talebinde bulunamaz. Çalışılamadan geçen bu süreler hakların doğmasında ve genel hizmet müddetinin hesabında dikkate alınmaz.

....

Bu madde gereğince işin durdurulması hususunda önceden ve yazılı bir tebligat yapılmasına lüzum yoktur.»

«Madde : 25 — İş esnasında ve işten mütevellit hastalanan veya **iş kazasına uğrayan işçiye (altını biz çizdik.** H.O.), resmi sağlık kuruluşları veya kurumlarının raporuna müsteniden 506 Sayılı Sosyal Sigortalar Kanununun öngördüğü rapor müddetinin hitamına kadar, ücretsiz hastalık izni verilir.

Raporun hitamında iyileşmeyen ve bu durumu doktor veya heyeti sıhhiye raporuyla tevsik edilen işçinin hizmet akdi, ihbarsız ve tazminatsız olarak feshedilir.»

«Madde : 50/e — (Sendika temsilcileri) Toplu sözleşmeden doğacak herhangi bir şikâyeti işveren vekili veya Sendika Genel Merkezi dışında herhangi bir makam ve merci'e intikal ettirmemekle zorunludurlar.»

«Madde : 69 — 275 Sayılı Yasanın 19. maddesinin 2. bendi hükümleri saklı kalmak kaydıyla, taraflar sözleşme süresi içinde grev ve lokavt uygulayamazlar.»

«Madde : 70 — İşyerinde grev ve lokavt uygulaması halinde; niteliği bakımından sü-

rekli olmasında teknik zaruret bulunan (sulama, ot alma, çapa gibi) işleriyle, işyerinin güvenliğini, makina, demirbaş, gereç, mamul ve yarı mamul maddelerin koruma ve gözetim işlerini yürütmek üzere (Geriye ne kaldı ki!. H.O.); grev ve lokavt uygulaması yapıldığı takdirde uygulama tarihinde işyerinde çalışan işçilerin % 10'unu aşmamak, istihsal ve satışa da matuf olmamak kaydıyla, işveren vekili tarafından tesbit edilecek nitelik ve sayıdaki işçi grev ve lokavta katılamaz.

Grev ve lokavta katılamıyacak işçi sayısı dört kişiden az olamaz.»

İş kazasına uğramış işçinin ihbarsız ve tazminatsız işten atılmasına razı olan, işverenin «gördüğü lüzum üzerine» geçici veya devamlı olarak işyerini kapatma hakkını kabul ederek, işçilerin işsiz ve parasız kalmasına seyirci kalan, işçinin en büyük silâhı olan grev hakkının elinden alınmasını peşinen kabul eden bir toplu sözleşme, ancak işveren hakkını korumak için yapılır. Ot-İş, böyle bir sözleşme imzalamakla işçi değil, işveren sendikası gibi davranmıştır.

Ayrıca bu sözleşme, 45. maddesi ile, işveren ve vekiline, işçiler üzerinde baskı aracı olarak kullanabilecekleri yetkiler tanınmasını kabul etmektedir. 48. maddesi ile Sendikanın işçiden çok işverenin yanında yer aldığını göstermekte, işçiye karşı işverenle ittifak kurduğunu belgelemektedir. 50. maddesi ile Sendikanın işyeri temsilcilerine işveren ajanlığı görevleri yüklemekte, 51 maddesi ile işçilerin şeref ve haysiyetlerini yaralayıcı, onları küçük gören işçi düşmanı tavrı onaylamaktadır. Kısacası, bu toplu sözleşme, her maddesiyle, Sendikanın işçilere ihanetinin bir belgesidir. Bu toplu sözleşme işçilerin yalnızca nefretini ve öfkesini kazanmıştır. Aynı zamanda, «işveren vekili» durumunda görünen birçok yurtsever teknik elemanın da haklı tepkilerine neden olmaktadır.

Kendileriyle görüştüğümüz Karşıyaka Orman Fidanlığı işçileri sendika ve yaptığı toplu sözleşme hakkındaki düşüncelerini şöyle açıkladılar :

HALKIN ORMANI : **Kaç yıldan beri çalışıyorsunuz ?**

İŞÇİLER : Bir kısmımız 20 yıldan fazladır burada çalışıyoruz. En yenimiz iki yıllık. Fakat çoğunluğumuz burada çalışmaya başlayalı 10 yılı geçti.

H. ORMANI : **Bu fidanlıkta çalışmaya nasıl başladınız ?**

İŞÇİLER : Biz burada çalışanlar, hepimiz göçmeniz. Bu işi bulduğumuz için burada çalışıyoruz. Benim babam, memleketten yeni geldiğimizde, iş aramak için dolaşıyormuş. Fidanlık şefine de iş olup olmadığını sormuş. Şef iş olduğunu söyleyince, gelip çalışmaya başladık. 20 yıllık işçiyim, brüt 80 lira yevmiye alırım. Ayda elime geçen para 2 bin lira kadar bir şey. Genç olsam, zincirle bağlasalar durmam burda..

H. ORMANI : **Elinize geçen ücretler ne kadar ?**

İŞÇİLER : Toplu sözleşme ile birinci yıl 17.50 TL., ikinci yıl 13.50 TL. zam aldık. Ben burada 24 yıllık işçiyim. Toplu sözleşme görüşmeleri başladığında 60 lira yevmiye alıyordum. Görüşmeler uzadığı için (Toplu sözleşme iki yıl yapılamadı - H.O.) idare bize 10'ar lira zam verdi. Benim yevmiyem 70 lira oldu. Toplu sözleşme imzalanınca bir de baktık ki, aldığımız zamlar eski yevmiyelere eklenmiş. Ben şimdi 100 küsur lira alacakken 90 lira alıyorum. Çoğumuzun yevmiyesi 80-85 lira arasıdır.

H. ORMANI **Çalışma şartlarınızı açıklar mısınız ?**

İŞÇİLER : Burada devamlı çalışan 12 işçiyiz. Martta işlerin sıkıştığı zaman ayrıca işçi alınıyor. Bunlar işin durumuna göre bir ay veya 15 gün çalıştırılıyorlar. Biz devamlı işçiler sendikalıyız. Geçici olarak alınanlar sendikaya girmiyorlar. Sigortaları da olmuyor. Yalnızca çalıştıkları günler için para alıyorlar. Yani pazar yevmiyesi almıyorlar. Halbuki işyeri sigortaya bağlı.

H. ORMANI : **Geçen yıldan beri sigortalısınız. Bu yeni durum size ne gibi avantajlar sağladı ?**

İŞÇİLER : Sigorta elbette iyi bir şey. Genç olanlarımız, zamanı geldiğinde emeklilik hakkına sahip olacaklar. Fakat yaşlılarımız için durum değişik. Başlangıçta da söylemiştik. Burada 20 yıldır, 17 yıldır çalışan işçi var. Sigorta yalnız 10 yıllık borçlanmayı kabul ediyor. Geriye kalan yıllar ise havaya uçup gitti. Zaten bu arkadaşlar artık ne kadar çalışabilir?.. 10 yıl borçlanan 5 yıl daha çalışırsa emekliliği hak edecek. Devlet bizi zamanında sigorta kapsamına almadıysa kabahat bizim

mi ?

— Ben 1911 doğumluyum. Yani 66 yaşındayım. 21 yıldır burada çalışıyorum. 1.5 yıldır sigortalıyım. Yani emeklilik hakkını kazanabilmek için 70 yaşına kadar çalışmam lâzım. Halbuki yaş haddi 65. Bu durumda bana emeklilik maaşı bağlanmıyacak mı? Eğer bağlanmıyacaksa neden sigorta pirimi kesiyorlar? Prim de kesmesinler benden. Sigortaya gidip durumumu sordum. 21 sene çalıştım, emeklilik hakkım değil mi dedim. Bana, «amca sen yirmibir sene sigortalı değildin, kaçak gibi çalıştın» dediler. Devlet işi kaçak mı olur? Devlet de kaçak işçi çalıştırır mıymış? Para kesilmemiş diye geçmişteki hizmetlerim sayılmıyormuş. Zamanında kanun çıkartıp primlerimi de kesselerdi, «kestirtmem» mi diyecektim? Devlet 65 yaşını geçmiş kimsesizlere maaş bağlıyor. Ben 21 sene devlete çalıştım. Beni sokağa atmak olur mu? Ben bu derdimi kime anlatacağımı şaşırdım. Sigortaya gidiyorum, öyle diyorlar, sendikaya gitsem, onlar başka bir alem.. Bu işe mutlaka bir çare bulunmalı.

H. ORMANI : **Hepinizin sendikalı olduğunuzu söylediniz. Bağlı bulunduğunuz sendikanın adı nedir ?**

İŞÇİLER : TÜRK OT-İŞ Sendikası.

H. ORMANI : **Sendika bu iş yerine gireli kaç yıl oluyor ?**

İŞÇİLER : İlk yazıldığımız sendika Tarım-İş'ti. Yıl 1964 filan olmalı.

H. ORMANI : **Sendikalı olmadan önceki durumunuzda, sendikaya girince ne gibi farklar oldu ?**

İŞÇİLER : Çalışmadığımız günler için para almıyorduk. Sendikaya girince pazar yevmiyelerimizi de verdiler. Yıllık ücretli izin, yemek parası, elbise verildi. Kıdem tazminatı kabul edildi.

H. ORMANI : **Sendikaya girişiniz nasıl oldu?**
İŞÇİLER : Sendika (Tarım-İş) işyerine ilk geldiğinde, hepimiz yazıldık. O zamanki fidanlık şefi bunu duyunca «Niye bana sormadan iş yaptınız» diye kızdı. «Evet, böyle bir kanun çıkacak diye söylentiler var, ama daha çıkmış değil. Siz sendikalı olamazsınız. Hem bu adamlara nasıl güveniyorsunuz. İstifa edin,» dedi. Biz de istifa ettik.

— Benim hatırımda. O zaman kanun meclise gitmişti. Kabul edilip çıkmadı. Zaten hâlâ da çıkmadı ya.. İlk girdiğimizde sendikaya, şef çok kızmıştı. Sonra nasıl olduysa fidanlık şefinin tavrı değişti. Sendika geldi, bizi üye kaydetti. Bu sefer ses çıkarmadılar. Biz de böylece Tarım-İş'e kaydolduk.

H. ORMANI : **Başlangıçta Tarım-İş üyesi iken sonradan neden Ot-İş'e geçtiniz ?**

İŞÇİLER : Tarım-İş'ten dört yıl kadar önce ayrıldık. Onun da şimdiki sendikamızdan farkı yoktu. 75 kuruş yemek parası almıştı bize.

H. ORMANI : **Sendikanızdan memnun musunuz ?**

İŞÇİLER : Hayır..
Toplu sözleşmemiz tatminkâr değil. Sendika başkanı Akın Demirca bizi sendikaya alasıya kadar geldi, gitti. Sonra peşimizi bıraktı. Şimdi yüzünü bile görmüyoruz. Sendikanın bize kıymet verdiği yok. Bazen arkadaşlar sendikaya gidiyorlar. Sendika başkanını orada da bulmanın imkânı yok. Ankara'da, orda, burda, sorduğumuzda hep yok.. Geçenlerde temsilci arkadaşlar gidip bulmuşlar. Onlara, niye gelmiyorsunuz, burası sizin sendikanız değil mi, filan demış. Biz de gideceğiz, evet, ama o da buraya gelmeli. Geçen yıl toplu sözleşme yapıldı. O günden bu yana bir kere gelip de, «arkadaşlar, toplu sözleşme yaptık, nasıl memnun musunuz, şikâyetiniz var mı» demedi. O toplu sözleşmenin yapılışı da bir alem ya. Baştan iki yıl bizi oyaladı. «Aldım, yapıyorum, şu kadar zam aldım, bu gün olacak, yarın olacak» diye. Sonunda öğrendik ki, gidip ilgilenmemiş bile. Toplu sözleşme Bakanlıkta hazırlanmış. Bakanlıktakiler kendi istedikleri gibi yapmışlar, bizimki de imzalayıvermiş. Toplu sözleşmede iş kazası için tazminat yok. Geçen yıl fidanlık müdürü 15 gün işi tatil etti. Ne önceden haber verdi, ne de çalıştırılmadığımız günler için para aldık. Önce direndik, fakat sendikanın ilgilendiği, hakkımızı aradığı yok ki... Çalışmadığımızda iki yevmiyemiz kesiliyor ama, pazar günü çalışınca yalnızca normal yevmiye alıyoruz.

H. ORMANI : **Bu durum karşısında ne yapmayı düşünüyorsunuz ?**

İŞÇİLER : Bu sendikadan hiç memnun değiliz ve değiştirmeyi düşünüyoruz. Ama orman işkolunda çalışan sendikalardan bildikle-

rimiz içinde iyisi yok. Geçeceğimiz sendika gerçekten işçinin hakkını savunmalı. Hiç bir işe yaramayan sarı sendikalardan bıktık. Daha önceki sendikamızın durumunu biliyoruz. Bir de Sadığın Sendikası vardı. Batı Anadolu Tarım İşçileri Sendikası. O da işçilerini Tarım-İş'e sattı. Şimdi Sadığın kendisi de onların yanında çalışıyor. Geçenlerde Genel-İş'e başvurduk. Sayımız az diye gelip ilgilenmediler.

H. ORMANI : **Sendikada hiç seçim yapılmıyor mu ?**

İŞÇİLER : Biz bu sendikaya geçtiğimizden beri daha hiç seçim olmadı. Tarım-İş'teyken bir seçim olmuştu, biz de katılmıştık ama, burada öyle bir şey olmadı.

H. ORMANI : **Şimdiye kadar hiç grev yaptınız mı ?**

İŞÇİLER : Hayır. Bizim grev yapma hakkımız yok. Grev bize yasak.

H. ORMANI : **Türkiye'deki sendikalar hakkında ne düşünüyorsunuz ?**

İŞÇİLER : Elbette iyi sendikalar var, ama gördüğümüz kadarıyla sarı sendikalar da çok. Orman işkolundakilerin birçoğu da böyle. Orman işkolundaki sendikaları izliyoruz. Pek çoğunda iş yok, işçinin hakkını aramıyor, korumuyorlar. Bizler, haklarımızı koruyacak, bizi orman idaresi karşısında yalnız bırakmıyacak, her zaman yanımızda olan bir sendika istiyoruz.

ORMAN BAKANLIĞI'NIN AÇIKLADIĞI «ORMAN İŞÇİLERİ SOSYAL SİGORTALAR KURUMU KAPSAMINA ALINDI» MASALININ İÇYÜZÜ !

Konu : Ölen yangın işçisine
yardım yapılması hakkında

27.7.1977

Bayındır İşletmesi Torbalı bölgesi Meryenana motorlu ekibinin geçirdiği bir trafik kazası sonunda Mustafa Nohutçu adında bir işçinin ölmüş bulunduğu Başmüdürlük makamının 26/7/1977 tarihli ve 8160 sayılı emirleri ile bildirilmiştir.

Ölen Mustafa Nohutçu'nun geride iki küçük çocuğu ve eşi kalmıştır. Adı geçen işçinin ailesine yapılacak yardım için Bayındır İş Bankasında 14418 no.lu hesap açılmış bulunmaktadır.

İşletmemiz ve bölgelerimizce gerekli yardımın yapılıp, toplanan paraların yukarıdaki hesaba gönderilmesini ve neticenin Başmüdürlüğe arz edilmek üzere işletmemize bildirilmesini rica ederim.

İşletme Müdürü
İmza

POYRACIK YANGIN İŞÇİLERİ SESLENİYOR : " İşçi Sendikaları İşveren Hakkını Korumak İçin Kurulmaz. İşverenin Hakkını Koruyacağım Diyen İşçi Sendikası Yöneticileri Ancak İşverenin Ajanları Olabilirler,,

Ege bölgesinde yaz ayları geldiğinde, birçok işletme yangın işçileri çalıştırmaktadır. Yangın işçileri, mevsimlik işçi niteliğinde ve yılda beş ay çalışmaktadırlar. Fakat bu çalışmalar özellikle Ege gibi bir bölgede yılın tümünde yapılacak çalışmalara bedeldir. Çünkü yangın işçilerinin gecesi gündüzü yoktur. İşletmelerde ya da, bu iş için hazırlanmış barakalarda yatıp kalkarlar, günün 24 saatini buralarda ve yangında geçirirler. Yangın olmadığı günlerde, yöneticiler kendilerini başka yerlerde görevlendirebilirler. Örneğin, telefon direği dikme, hat çekme gibi. Yangın çıktığında ise gece yarısı bile olsa, gidip çalışmak zorundadırlar. Hem de birkaç gün uykusuz, susuz ve yiyeceksiz kalmayı göze alarak. Yangın işçilerinin sorunları saymakla bitmez. Onların en başta gelen talebi 8 saatlik işgünü, yılın bütün günlerinde sigorta hakkı, iş güvenliği vb.dir. Sigortalı oldukları halde, bu haktan hemen hiç yararlanamazlar. Birçok işletmede, hastalandıklarında kendilerini sevk edecek bir yetkili bulamazlar. Çalışmaları bitip işletmelerden ayrıldıklarında ise bu haklarını kullanmak imkânı hiç kalmaz. Ayrıca, yangın işçileri yaşam şartlarını değiştirmek için harekete geçtiklerinde, her an işten atılma tehlikesi ile karşı karşıyadırlar. Geçen yıl, Gaziemir Orman Bölge Şefliğinde bulunan yangın işçilerinin sendikalaşma mücadelesi bu yolla bastırılmıştır.

Yangın işçilerinin bir başka sorunları da sarı sendikalardır. Bunlar, diğer yerlerde olduğu gibi Orman Bakanlığı desteğindeki, bu sendikalara üye kaydedilirler. Ama sendikalar, işçilerin ücret artış farklarını vb., paraları ceplerine indirdikten sonra, ortadan kaybolurlar. İş zamanı kısa olduğundan, işçilerin

başka bir sendikaya, devrimci bir sendikaya geçme ihtimalleri de hiç kalmaz.

Fakat, diğer orman işçileri gibi, yangın işçilerinin de, mücadelesi gelişmektedir. Onlar, verdikleri mücadelelerden dersler çıkararak, önlerindeki sarı sendika engelini devirmeye hazırlanıyorlar. Yurtsever teknik elemanların ve diğer memurların görevi, yangın işçilerin bu haklı mücadelesine destek olmaktır.

Aşağıda dergimiz muhabirinin, Kınık Orman Bölge Şefliğine bağlı, Poyracık Orman Yangın işçileriyle yaptığı konuşmayı yayınlıyoruz.

H. ORMANI : **Nerelisiniz, neden bu işi seçtiniz ?**

CEVAP : Bizler Urfa'nın Siverek kazasındanız. Evvelâ geliş nedenimizi açıklıyalım. Batı bölgelerde belli bir sanayileşme var ve topraklar da tarıma elverişlidir. Doğuda sanayileşme olmadığı gibi hiç toprağımız yok. Toprakları ağalar gasbetmiştir. Kendi yöremizde iş bulup çalışmamız olanaksız. Çalışmak için buralara geliyoruz. Burada da her gün iş yok. Devamlı iş olduğundan orman yangın işçiliğine girdik, çalışıyoruz.

H. ORMANI : **Herhangi bir sendikaya üye misiniz. Nasıl üye oldunuz. Daha önce sendika hakkında ne biliyordunuz ?**

CEVAP : T. Orman İşçileri Sendikasına üyeyiz. Bu sendika hakkında daha önce birşey bilmiyorduk. Buraya geldiğimizde sendika iş yeri temsilcisi İsmail Bilen, T. Orman İşçileri Sendikasının iyi bir sendika olduğunu söyledi ve haklarımızı arar dedi. Orman İdaresi yetkilisi; Bölge Şefi de, sendikaya girerseniz, ekonomik bakımdan yararlanırsınız dedi. Bunun üzerine bu sendikaya üye olduk.

H. ORMANI : **Sendika yetkilileri ile görüştünüz mü, görüştünüzse sizde uyandırdığı izlenimler nelerdir ?**

CEVAP : Sendika Genel Merkezinden yetkili kişi işyerine sendikanın özel arabasıyla geldi. O anda, orman idaresinin bir yetkilisi de yanımızdaydı. Haklarımızı nasıl ve ne kadar arıyacağını kendisine sorduğumuzda, aynen şu cevabı aldık : «Allahın emri, Peygamberin kavliyle, hem işverenin hem de işçinin hakkını alacağız». O bu şekilde konuşunca, çok etkilendik. **İkimizin hakkını birden acaba kimden alacaktı?** Bu ifadesiyle sarı sendika olduğunu açıkça anlatıyordu.

H. ORMANI : **Sendikacılık hakkındaki genel görüşleriniz nelerdir?**

CEVAP : Sendika işçilerin kendi sınıf mücadelesinin silahlarından birisidir. Sendika silahı, işçiye patronların bağışı değil, kendi mücadelelerinin eseridir.

Sarı sendikaların uygulamasına baktığımızda, işçilerin sendika silahını, işçiye yönelttiğini görmekteyiz. İşçi sendikası işveren hakkını korumak için kurulmaz. İşverenin hakkını koruyacağım diyen işçi sendikası yöneticileri ancak işverenin ajanları olabilirler.

Türkiye'de sendikacılığa baktığımızda bir takımının faşist Amerikancı sendika ağalarının yönetiminde, bir takımının da Rus Sosyal Emperyalizminin uşaklığını yapan sendika ağalarının yönetiminde olduğunu görmekteyiz. Sendikacılığın, faşist ve sosyal faşist sendika ağalarını, sendika yönetiminden uzaklaştırarak, kendi sınıf bilincine ulaşmış işçilerin sendika yönetimine gelmesiyle, gerçek rayına oturacağına inanıyoruz.

not : dergimiz baskıda bulunduğu sırada poyracık orman yangın işçilerinin tümünün işlerine son verildiği öğrenildi.

ORMAN BAKANLIĞI ORMAN MEMURLARI VE EMEKLİLERİ DERNEĞİ GENEL BAŞKANI SÜLEYMAN ALATLI İLE YAPILAN GÖRÜŞME

Geçen sayımızda, Toprak-İş Sendikası Genel Başkanı ile yaptığımız görüşmeyi yayınlamıştık. Bu sayımızda, tartışma başlığı altında, Orman Bakanlığı, Orman Memurları ve Emeklileri Derneği Genel Başkanı Sayın Süleyman Alatlı'nın sorularımıza verdiği cevapları bulacaksınız.

SORU : Derneğinizin bugüne kadarki çalışmalarını anlatır mısınız ?

CEVAP : 12 Mart Muhtırası sonrası, Nihat Erim Kabinesi zamanında, 624 sayılı yasaya göre kurulmuş bulunan sendikaların kapatılarak, kamu kesimindeki memur kitlesinin sendikal hak ve özgürlüğünün elinden alınması ve Anayasamızın 12. maddesi ilkesinin zedelenmesi sonucunda, Orman Bakanlığı bünyesindeki küçük dereceli memurların da, bugüne dek, yasal ve sosyal sorunlarının kanun güvencesine kavuşturulmaması nedeniyle, meslektaşlarımızın teklifleri sonucu derneğimizin ana tüzüğü hazırlanarak, kuruluşumuz gerçekleşti.

1. Olağan Genel Kurulumuza kadar Ege Bölgesi Orman Memurları ve Emeklileri Derneği adı altında çalışmalarını sürdüren derneğimiz, bu kongrede, üyelerin oybirliği ile aldığı karar uyarınca tüzük değişikliği yaparak, Orman Bakanlığı Orman Memurları ve Emeklileri Derneği adını aldı. Tüzüğünün kapsamı gereğince, üyesinin çözüm bekleyen yasal, sosyal, ekonomik ve kültürel sorunlarını kanun güvencesine kavuşturmak, adli ve idari konularda üyesine yardımcı olmak için çalışan derneğimiz; başkaca hiçbir ard düşünceye sahip olmaksızın 14.1.1974 tarihinde 1630 sayılı dernekler kanununa uygun şekilde kurulmuş, o tarihten bu yana, mesleğin yüceliğine yakışır şekilde, tüzüğü gereğince tarafsızlık ilkesine sadık kalarak, üyesi yararına çalışmaktadır.

2. Olağan Genel Kurulunu 19.Mart.1977 tarihinde yapan derneğimiz, dün olduğu gibi bugün de, bilinçli olarak çalışmalarına devam etmektedir.

Kuruluş tarihinden bu yana yaptığımız çalışmalarda;

a. Tüzüğümüz kapsamı içine giren, orman teşkilâtı bünyesindeki küçük derecelerden maaş alan ve gayri teknik görevler yapan emekçi orman personeline, önce derneğin toplum dayanışmasındaki önemini anlatmak, topluluğumuzun maddi ve manevi gücü açısından örgütlenmenin zorunluluğunu kavratmak için çalışmalar yapıldı. İlk plânda meslekdaşlarımıza; gücünü ve varlığını kabul ettirme girişimlerinde bulunularak, bu çalışmalar sonucu Muğla'da 1.no'lu şubemizi açıp, İzmir, Muğla, Denizli, Isparta, Kütahya, İstanbul, Çanakkale, Eskişehir, Giresun, Erzurum ve Mersin Orman Başmüdürlüklerinde yoğun üye kaydına giriştik. Bugün bu başmüdürlüklerde pek çok üyemiz bulunmaktadır.

b. Bundan başka, Orman teşkilâtından emekli olan, bu tür personeli de kapsamı içine alan derneğimiz 5434 sayılı yasaya göre verilen 15 maaş emekli ikramiyesinin 30 maaşa yükseltilmesi,

c. Genel Bütçe Kanununa göre, her yıl memur maaşları katsayısının geçim indeksleri ve yaşam koşulları, hayat pahalılığı dikkate alınarak yükseltilmesi,

ç. Geçici ve yüzeysel tedbirler olan yan gelirler dağılımı yerine 657 - 5434 sayılı yasalarda köklü değişiklikler yapılarak, memurun asli maaşına intibakına ve emekliliğine esas olmak kaydıyla memur maaşları gösterge tablolarında değişiklik yapılması,

d. Asgarî geçim indirimi yasası çıkarılması, işgüçlüğü riski, personel teminindeki

güçlük zammı adı altında uçurum farklarla dağılımı yapılan yan gelirlerde eşitliğin sağlanması,

e. Mahrumiyet bölgelerinden farksız yerlerde görev yapan ormancılık personeline mahrumiyet zammı ödenmesi,

f. 5434 sayılı yasanın 32. maddesine bir fıkra eklenmek suretiyle orman muhafaza teşkilâtı ile orman işletmelerinde görevli şoförlere üç ay fiili hizmet zammı verilmesi konusunda adı geçen kanunda değişiklik yapılması,

g. 657 sayılı yasanın 212. maddesi ve 3467 sayılı yasaya göre ordu, emniyet mensuplarına verilen iaşe bedelinin, orman muhafaza memurları ile büyük şehirlerimizde istihdam edilen büro personelinin aile efradından ayrı olarak ihtiyar ettikleri yiyecek masrafını karşılamak üzere iaşe bedeli verilmesi,

ğ. Bugüne dek, bir saat fazla mesai ücreti alamayan, orman muhafaza, ölçü kesim, depo memurları ile muhabere kısmında çalışan personele fazla mesai ücreti tanınması,

h. Yan gelirlerden vergi kesilmemesi,

ı. Kadrosuzluk nedeniyle terfi edemeyen personele kadro verilmesi, dikey derece ilerlemesi yapılması ve kadrosuz yevmiyeli personele kamu görevi yaptırılmaması,

i. Meyak kesintilerine ait yasanın çıkarılması ve kamu personeline konut kredisi verilmesi,

j. Orman teşkilâtında çalışan personele istenildiği zamanda senelik mezuniyet izninin verilmesi,

k. Halk orman ilişkileri, amir ve memur ilişkileri,

l. Orman işletmeleri başkâtipleri ile kâtip mutemetlere mali sorumluluk zammı verilmesi,

m. Ölçü kesim ve depo memurları, muhafaza memurlara tanınan yetki ile yan gelirlerden aynen faydalandırılması,

n. Müstahdem kadrolarında çalışan personele fazla mesai ücreti verilmesi,

o. Muhasebe personeline fazla mesai ücreti verilerek, büro personelinin giyim-kuşamdan hak olarak faydalandırılması, özet olarak Orman Bakanlığı bünyesindeki küçük dereceli emekçi orman personelinin sosyal hukuk devleti, anayasımızın eşitlik ilkesi kavramı açısından yasal ve sosyal alanda kanun güvencesine kavuşturulması gibi konularda bu güne kadar yaptığımız mücadelelerimiz sonucu bazı personelin bir kısım sorunları, az da olsa, çözümlenme yoluna girmiş bulunmaktadır. Bunun yanında birçok sorunlarımız ise, maalesef henüz çözümlenmiş ve kanun güvencesine kavuşturulabilmiş değildir.

SORU : Ormancılık çalışanlarının örgütlenme ve buna bağlı olarak «Grevli toplu sözleşmeli sendika kurma hakkı» ve «Memurlara siyaset yasağı» hakkındaki görüşleriniz nelerdir?

CEVAP : Orman teşkilâtında çalışanların sürtüşmelere meydan verilmeksizin örgütlenmesi ,personelin yasal ve sosyal sorunları bakımından doğal görmekte; kamu personelinin grevli, toplu sözleşmeli sendika ve siyasî özgürlükten yoksun bırakılışını Anayasamızın eşitlik kavramını zedeleyici, özgürlükleri kısıtlayıcı olarak görmekteyiz.

a. 1961 Anayasası doğrultusunda, 624 sayılı yasaya göre, kısıtlı da olsa kamu personeline verilen sendikal hak ve özgürlüğün 12 Mart Muhtırası öncesi ve sonraları ülkemizde vukua gelen olaylar nedeniyle ve bazı eylemler sonucu yasal olarak çalışmalarda bulunan sendikaların, siyasal iktidarlarca kapatılarak menkul ve gayri menkullerine de el konulmak suretiyle, kamu personelinin dayanışma hakkının elinden alınması, Anayasa değişikliği yapılarak kösteklenmesini, büyük aşamalarla ülkemize yerleştirdiğimiz özgürlükçü demokrasimize, sosyal hukuk devletine ve kamu personeline vurulan ağır bir darbe olarak, anti demokratik uygulama olarak görmekteyiz.

b. Bu nedenle, belli bir uygarlık düzeyine ulaşmış, 20. yüzyılın Atatürk Türkiye'sinde, kamu personeline grevli, toplu sözleşmeli, sendikal ve siyasal özgürlüğün verilmesini en doğal ve yasal hak olarak görmekteyiz.

SORU : Ormancılık çalışanlarının birliğini gerçekleştirmek amacıyla neler yapılabilir ?

CEVAP : Ülkemizde mevcut, 1630 sayılı dernekler yasasına göre kurulmuş, bizim dışımızdaki derneklerle ve diğer demokratik kitle örgütleriyle, ülke ve ulusumuz yararına dayanışmadan yanayız. Böyle bir birliği, antidemokratik uygulamaların ülkemize olan zararları ile mücadele açısından en etkin çare olarak görüyoruz. İnsan Hakları Evrensel Be-

yannamesi, Sosyal Hukuk Devleti ve Anayasamızın Eşitlik İlkelerinin ulusumuzun yararına ve özgürlükçü demokrasimizin kavramı içinde uygulanmasını, bu nedenlerle en tabii bir hak olarak kabul ediyoruz.

SORU : Bugün yurdumuzda uygulanmakta olan Ormancılık Politikası hakkındaki görüşleriniz nelerdir? Yeni bir ormancılık politikasının belirlenmesi için bir «Ormancılık Kurultayı» toplanması hakkında ne düşünüyorsunuz? Bu konudaki önerileriniz nelerdir ?

CEVAP : Bugün dünyamızda ağır sanayiide, teknolojide ve iktisadi alanda kalkınmış kapitalist devletler; bilindiği gibi, dünya milletlerinin özgürlük içerisinde yaşamaları perdesi arkasında, ateşli harpler kadar tehlikeli olan iktisadi harp ve buna uygun anti-demokratik, kahpece politikalarla, az gelişmiş ülkelerin sömürülmesine matuf entrikalar çevirmekte ve bu ülkeleri iktisaden çökertme gayreti içerisinde oldukları bilinen bir gerçektir.

Süper kapitalist devletler, bu politikalarına bağlı olarak, son yıllarda ülkemizde ormanlarımızı sömürmek amacıyla, Antalya Projesi türünden uygulamaları başlatmışlardır.

Emperyalist devletler, ham madde açıklarını gidermek ve ihtiyaçlarını karşılayabilmek amacıyla, Antalya Projesi ile yetinmemiş, Marmara, Batı ve Doğu Karadeniz ormanlarını da sömürmek için yeni projeleri gündeme getirmişlerdir.

Bu itibarla, emperyalist devletler; sömürü ve iktisadi harp niteliğini taşıyan projeleri ile, ülkemiz iktisadına ve milli ekonomimize büyük katkısı olan orman varlığımızı, ülkemiz doğal kaynaklarını sömürmek gayreti içerisindedirler. Bu projeler aynı zamanda, doğal güzelliklerimizin tahribine yol açacak nitelikte olup, ülkemizde yeni yeni gelişmekte olan turizm hareketini ve döviz kazancını baltalayıcı niteliktedir.

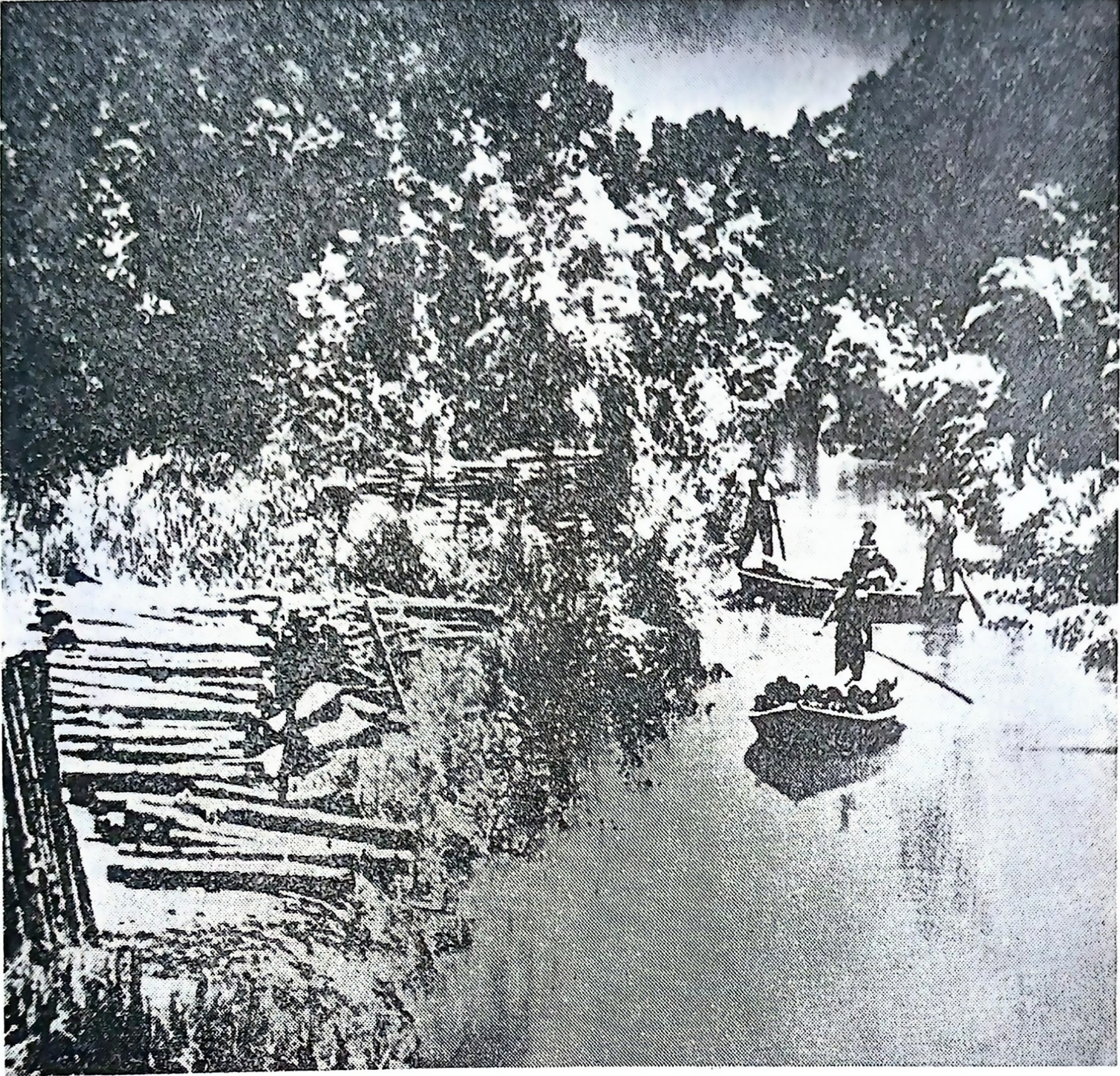
Bununla da yetinilmemiş, teknik elemanlarımızın plân gereği hazırladıkları amenejman ve envanter plânları değiştirilmek istenmiş, bunların yerine yabancı teknik elemanlarca hazırlanan, ormanlarımızı kökten yokedecek projelerin uygulanması önerilerek, yurdumuz ormanlarının, emperyalist ülkelere peşkeş çekilmesi öngörülmüştür.

Anayasamızın 131. Maddesinin ruhuna aykırı olan bu uygulamalar, ormanlarımızın devletçe işletilmesi doğrultusundan saptırılarak, faizli kredileriyle vb., yollarla, orman varlığımıza ve orman işçilerimize ağır darbeler vurulmak istenmiştir.

Bu verilere göre açıkca anlaşılmaktadır ki; Anayasamızın açık hükümlerine ters düşen bu uygulamalar yerine, ülkemizin büyük maddi ve manevi emekler sarfı ile yetiştirdiği ormanlarımıza sahip çıkmak, kendi teknik elemanlarımızın, amenejman ve envanter plânlarıyla ülke ormanlarımızın işletilmesini ve orman varlığımızın ülke yararına genişletilmesini daha faydalı olarak görmekteyiz.

Ayrıca, siyasal iktidarların, siyasi yatırımları, siyasi amaçları nedeniyle, bazı siyaset açıkgözlerine orman karekterini yitirmiş sahaların tevzii ile bu tür sahaların, orman sahası dışına terk edilmesini, tahdit harici bırakılmasını ve orman suçlarının affa tâbi tutulmasını orman varlığımızın geleceği bakımından tehlikeli görmekteyiz.

Bu bakımdan, Orman Bakanlığı bünyesindeki teknik ve gayri teknik elemanlardan oluşan bir ormancılık kurultayı toplantısının her iki yılda bir defa yapılmasını ve bu kurultayda ülkemiz ormancılık politikasının ana hatları ile belirlenmesini ülkemiz ekonomisi, orman varlığı, doğa güzelliği vb. açılarından önemli görmekteyiz.

ARJANTİN ORMANCILIĞI

Geçen sayımızda, bu köşede her sayı bir ülkeyi, özelikle ormancılığı açısından tanıtmaya çalışacağımızı yazmıştık. Tanıtılacak ülkelerin seçiminde de, başta Üçüncü Dünya Ülkelerine öncelik vereceğimizi belirtmiştik. Bu sayımızda bir üçüncü dünya ülkesi olan Arjantin'in ormancılığından bahsedeceğiz.

Arjantin'in üzerinde yer aldığı Güney Amerika kıtası, dünyanın ormanca en zengin bölgelerinden birisidir. Uzun yıllar sömürgeciler tarafından talan edilmesine rağmen halâ daha çok zengin orman kaynaklarına, özellikle geniş tropikal ormanlara sahiptir. Fakat Arjantin, kıt'anın güneyinde ve tropikal kuşağın dışında yer aldığından tropikal ormanları yoktur. Aslında ülkenin orman kaynakları bölge ortalamasının çok altındadır. Bozuk ormanlarının oranı yüksektir ve işletilebilir orman alanı oldukça sınırlıdır. Orman ürünleri ihtiyacının yaklaşık % 50'sini ithalâttan karşılamaktadır. Kısaca söylemek gerekirse, dünyanın ormanlık alanı en yüksek kıt'ası olan Güney

Amerika'da yer aldığı halde, ormanca fakir bir ülkedir. Son yıllarda ülkenin bu görünümünü değiştirmek için bir takım çalışmalar yapılmaktadır. Hükümet bir yandan ağaçlandırma çalışmalarına girişmekte, mevcut ormanları düzenli bir şekilde işletebilmek için plânlar yapmakta, yerli ağaç türlerinden daha fazla faydalanabilmek için araştırmalarda bulunmakta öte yandan özel şirketlerin orman endüstrisi alanına yatırım yapmalarını sağlayıcı tedbirler almaktadır.

Şimdi bu ülkeye ait istatistiklere kısaca bir göz atalım :

Yüzölçümü : 277 841 000 ha.
Nüfus : 26 000 000
Nüfus yoğunluğu (km²'ye) : 8
Ülke alanının kıta alanına oranı : % 15
Ülke nüfusunun kıta nüfusuna oranı : % 13
Güney Amerika'nın nüfus yoğunluğu : 10

Kıtanın, Brezilya'dan sonra ikinci büyük ülkesi olan Arjantin'de, görüldüğü gibi nüfus yoğunluğu, kıt'a ortalamasının biraz altındadır.

Ormanların durumu ise aşağıdaki gibidir :

Toplam orman alanı	:	70 000 000 ha.
Ormanla kaplı olan alan	:	60 000 000 ha.
İşletilen orman alanı	:	38 000 000 ha.
Ağaçlandırılan alan	:	500 000 ha.
1975'de ağaçlandırılan	:	50 000 ha.
Ülkenin ormanlık alan yüzdesi	:	% 21.5
Güney Amerika'nın ormanlık alan yüzdesi	:	% 46.6
İşletilebilen ormanların ülke alanına oranı	:	% 13.7

Rakamlardan da anlaşılacağı gibi orman toprağının 10 milyon hektar gibi büyük bir bölümü ağaçsızdır ve ormanların üçte birinden fazlası henüz işletilememektedir. Ülkenin orman oranı bölge ortalamasının çok altındadır. Bu kadar büyük bir farklılığın, coğrafi şartlar değişmeksizin, doğal olarak var olamıyacağı açıktır. Gerçekten de Arjantin ormanlarının bugünkü durumu sömürgecilerin yüzyıllar süren aşırı faydalanmalarının sonucunda ortaya çıkmıştır. Arjantin de, diğer Latin Amerika ülkeleri ve dünyanın bütün diğer sömürge ve yarı-sömürge ülkeleri gibi, yüzyıllarca emperyalist devletlerin yağmasına uğramıştır. Hammadde kaynakları insafsızca talan edilmiştir (Bkz. Dünya ormanları ve Emperyalizmin Ormancılık Politikası, Halkın Ormanı, Sayı : 1). Ve şimdi diğer pek çok III. Dünya Ülkesi gibi bu sömürüye başkaldırmaktadır. Arjantin, bugün ormanlarını yeniden genişletmek ve zenginleştirmek için yoğun bir ağaçlandırma faaliyetine girişmiş bulunuyor. Bir yandan devlet, bir yandan özel şirketler geniş ağaçlandırma projeleri uyguluyorlar. Hızlı gelişen türler üzerinde çalışmalar yapılarak, ülke şartlarına uygun düşenlerin saptanmasına çalışılıyor.

Ormanların bugünkü durumuna bir göz atalım :

Toplam orman	:	60 000 000 ha.
Verimli orman	:	49 100 000 ha.
Verimsiz orman	:	10 900 000 ha.
Verimli olup aynı zamanda işletilen orman	:	38 000 000 ha.
İyi Bonitette orman	:	2 207 000 ha.
Orta Bonitette orman	:	25 254 000 ha.
Fena Bonitette orman	:	11 000 000 ha.
Koru ormanı	:	25 200 000 ha.
Baltalık orman	:	11 000 000 ha.

49 100 000 hektarlık verimli orman alanının % 4.5'u iyi, % 51.4'ü orta, % 22.4'ü fena bonitettedir. Demek ki, işletilen ormanlar içinde de gerçekten istenilen kalitede olan kısım çok az bir bölümdür. Çoğunluk düşük değerde ormanlardan meydana gelmektedir. İyi bonitette olan orman alanını Arjantin'in toplam alanı ile karşılaştırırsak, ortaya % 0.8 gibi son derece küçük bir oran çıkmaktadır.

Türler açısından ise durum şöyledir :

İbreli ormanlar	:	45 000 ha.
Yapraklı ormanlar	:	45 038 000 ha.
Karışık ormanlar	:	4 017 000 ha.

Görüldüğü gibi ormanların hemen tamamı yapraklıdır. İbreli ormanların çok az olmasına karşılık, ağaçlandırmalarda ibreli türlere de büyük önem verilmektedir. Yapılan çalışmalar, bölgenin ekolojik koşullarının ibreli türlerin yetişmesine son derece uygun olduğunu ortaya koymaktadır.

Mülkiyet açısından incelediğimizde, ormanların % 50'sinin kamuya, % 50'sinin de özel şahıs ve şirketlere ait olduğunu görüyoruz. Bu nedenle, ağaçlandırma çalışmaları hem devlet, hem de özel şirketler tarafından yürütülmekte, keza orman ürünleri işleyen sanayi de hem devlet, hem de özel şirketler tarafından kurulmaktadır. Özellikle orman ürünü işleyen büyük fabrikaların sahipleri, çoğu zaman tesislerinin ihtiyacını karşılayacak büyük plântasyonları da birlikte plânlamaktadırlar.

Arjantin'in üretim rakamları ise aşağıdaki gibidir :

Üretim	1963 1 000 m³	1974 1 000 m³
Toplam üretim	9 713	11 366
Yapacak	1 851	3 666
Yakacak	7 862	8 000

		1974
İbreli odun üretimi	:	600 000 m³
Yapraklı odun üretimi	:	10 766 000 m³
İbreli yapacak	:	600 000 m³
Yapraklı yapacak	:	2 766 000 m³

Bütün yoksul ülkelerde olduğu gibi Arjantin'de de üretilen odunun en büyük miktarı (% 70.4) yakacak olarak tüketilmektedir. İbreli ormanlardan elde edilen odunun tamamı yapacak olarak kullanılmakta, yakacak odun ise tamamen yapraklı türlerden oluşmaktadır. Elde edilen yapraklı odunun yakacak olarak kullanılmayan, yani endüstride tüketilen kısmı % 27.7, yani 1/4 kadardır. Bu rakamlar ülkenin ihtiyacını karşılamaktan uzaktır. Bugün ülkenin orman ürünleri ve odundan mamul maddeler ihtiyacının % 50'si ithalât yoluyla karşılanıyor. Arjantin, ormancılık politikasının hedefini, orman ürünleri ihtiyacını yurt içinden karşılamak ve giderek orman ürünleri ihraç eden bir ülke haline gelmek olarak saptamaktadır. Yetkililer, doğal kaynakların bu amacı gerçekleştirmeye elverişli düzeyde olduğunu ve sistemli ve plânlı bir çalışmayla kısa zamanda başarıya ulaşmanın mümkün olduğunu belirtmektedirler.

Odundan mamul maddeler üretimine gelince :

Üretim	1963 1.000 m³	1974 1.000 m³
Kereste	900	203
Kaplama	—	6
Kontrplâk	29	62
Yonga levha	25	180
Lif levha	18	55
Selüloz	72 (ton)	285 (ton)
Kâğıt ve karton	341 (ton)	826 (ton)
Yalnız gazete kâğıdı	22 (ton)	6 (ton)

Görüldüğü gibi kereste ve bir de gazete kâğıdı üretimi dışında diğer bütün dallarda önemli artışlar olmuştur. Özellikle kereste üretiminde meydana gelen bu düşüşün nedenini kesinlikle bilmiyoruz. Fakat kereste üretiminde kullanılan tomruğun diğer sektörlere kaymasıyla doğmuş olması mümkündür. Öte yandan ülkenin kereste ihtiyacında meydana gelen azalmanın aynı ölçüde olduğu söylenemez. Çünkü hala önemli miktarlarda kereste ithaline devam edilmektedir. Örneğin 1974 yılında üretilen kerestenin iki mislinden fazla miktarda kereste ithal edilmiştir.

Bunun dışında, son yıllarda özellikle selüloz ve kâğıt üretimine önem verilmektedir. Devlet ve özel sektör tarafından pek çok selüloz ve kâğıt üreten fabrika kurulmuş ve kurulmaktadır. Bu alanda, yabancı sermayenin de katkısıyla büyük endüstriyel tesisler kurulurken, kereste endüstrisi alanında ise küçük işletmeler teşvik edilmektedir. 1963-74 yılları arasında selüloz üretimi üç mislinden fazla artmıştır. Kâğıt üretimi de % 242 artış göstermiştir.

Ülkede halen, 1.800 kereste, 32 kontrplâk, 10 yongalevha, 1 liflevha, 23 kaplama fabrikası vardır.

Orman endüstrisi oldukça geri durumdadır. Fakat son yıllarda hızlı bir gelişme temposuna girmiş bulunuyor. Yabancı sermayenin yurt içinde büyük yatırımlara girdiğini ve yerli yatırımcılara ve devlete geniş kredi olanakları sağladığını görüyoruz. Özellikle kereste ve selüloz endüstrisine gerek devlet, gerekse özel teşebbüs tarafından büyük yatırımlar yapılıyor. Bu arada dikkati çeken diğer bir husus da üretim ve taşıma çalışmalarının mümkün olduğu kadar mekanize edilmesi eğilimidir. Oysa birtakım verilerden anlaşıldığına göre ülkede işgücü ucuzdur ve boldur. Buna rağmen, büyük endüstriyel komplekslerin kuruluşuna gidildikçe bu tesislere gerekli olan hammaddenin temininde insan emeği ve hayvan gücünün yeterli olamıyacağı gerekçesiyle istihsal ve taşımada makinelerin kullanılması plânlanmaktadır. Geniş ve elverişli alanlarda kurulan sun'i orman plântasyonlarının da bu kararın alınmasında etkili olduğu söylenebilir. Bundan başka Arjantin'de, parça başı ücret sisteminin de oldukça yaygın olduğu anlaşılıyor.

Arjantin'de bir taraftan plântasyonlar kurularak orman alanları genişletilir ve orman ürünleri arttırılırken, diğer taraftan da ülkedeki yerli ağaç türlerinin endüstride kullanılması geliştirilmeye çalışılmaktadır. Yeni kurulan pek çok fabrika, plantasyonlardan elde edilecek ibreli odunu işlemek üzere plânlandığı halde, şimdilik büyük ölçüde doğal ormanlardan elde edilen yerli türleri işlemektedir. Yetkililer bu uygulamanın, doğal ormanlar normal düzene kavuşuncaya kadar devam edeceğini belirtivorlar.

Ağaçlandırma politikası ise şöyledir :

Hükümet bir yandan bozuk ormanları verimli hale getirmek ve ormanları gençleştirmek için çalışmalar yaparken, öte yandan büyük şehirler ve büyük endüstriyel tesislerin civarında, ulaşımı kolay ve üretimde mekanizasyonun geniş ölçüde kullanılabileceği büyük plântasyonlar kurmaktadır. Bunlardan birisi ve belki de en büyüğü, Parana Nehri Deltasında kurulan 1 milyon hektarlık plântasyondur. Bu plântasyon bölgede kurulacak kâğıt ve selüloz kompleksinin ihtiyacını karşılamakta kullanılacaktır.

Özel şirketler, bilhassa orman ürünleri işleyen endüstri kuruluşları da kendi ihtiyaçlarını karşılamak için plântasyonlar kurmaktadırlar.

Ağaçlandırmalarda kullanılacak türlerin seçimi için bir takım çalışmalar yapılmış ve bu çalışmalar sonunda Pinus radiata'nın iyi gelişme göstermediği, fakat bunun yanında Pinus elliotii, Caribaea, Taeda, Eunninghamia lanceolata, Cupresus lusitanica, v.b. gibi türlerin çok iyi geliştiği saptanmıştır. Bu türlerden başka, kavak, söğüt ve okaliptus da ağaçlandırmalarda büyük ölçüde kullanılmaktadır. Arjantin'de 6 yaşındaki kavakların göğüs çapları 33 cm olarak ölçülmüştür. Yapılan araştırma çalışmalarında, 16 yaşında göğüs çapı 50 cm olan çamlar saptanmıştır. Bu hızlı gelişme yeteneği, elbette ki, ağaçlandırma çalışmaları açısından büyük bir avantaj sağlamaktadır. Ağaçlandırmalarda konifer türlerine öncelik verilmektedir. Yapılacak ağaçlandırmalarda % 80 oranında çam türleri kullanılacaktır. Plântasyonlarda hektara 2.000 fidan dikilmesi ve aralama kesimlerinden elde edilecek odunun selüloz ve kâğıt endüstrisinde kullanılması plânlanmaktadır.

Arjantin'de işletilmeyen orman kaynaklarından birisi de kuzey eyaletlerinde bulunan Quebracho Stand'dır. Bu kaynaktan elde edilecek tanen maddesinin Arjantin'in dünyaya ihraç edeceği en önemli orman ürünleri arasında yer alabileceği düşünülmektedir.

Orman ürünleri ticareti :

	1963		1974	
	1000 m³	1.000 dolar	1000 m³	1.000 dolar
Orman ürünleri ihracatından elde edilen toplam gelir :	—	283	—	15.360
Orman ürünleri ithalatı toplam gideri :	—	70.929	—	157.106
Yapacak ithalâtı :	183	4.810	20	1.415
Yapacak ihracatı :	18	37	—	—
Kereste ithalâtı :	489	24.293	455	48.710
Kereste ihracatı :	2	61	1	39
Liflevha ihtalâtı :	—	—	2	159
Liflevha ihracatı :	—	—	15	1.000
Selüloz ithalâtı :	103 ton	13.674	182 ton	43.594
Selüloz ihracatı :	—	—	—	—
Kâğıt ve karton ithalâtı :	152 ton	28.136	222 ton	62.157
Kâğıt ve karton ihracatı :	1 ton	185	55 ton	14.300
Yalnız gazete kâğıdı ithalâtı :	137 ton	22.383	187 ton	42.208
Yalnız gazete kâğıdı ihracatı :	—	—	—	—

Görüldüğü gibi Arjantin'in orman ürünleri ihracatı önemsiz durumdadır. İthalâtı ise özellikle üç kalemde, kereste, selüloz ve kâğıtta büyük bir yekûn tutmaktadır. Arjantin, ithal ettiği kerestenin en büyük bölümünü komşuları Brezilya ve Paraguay'dan almaktadır. Ticaret yaptığı ülkeler arasında Kanada, İsveç ve ABD önemli yer tutmaktadır. Ayrıca Finlandiya, Norveç, İtalya gibi ülkelerle de bir miktar ticareti vardır. Bütün bu ülkelerden genellikle ithalât yapmaktadır.

Kısaca özetliyecek olursak; Arjantin, halen ormancılığı geri durumda bir ülkedir. Orman kaynakları, Amerika kıtasının keşfinden günümüze kadar kıtaya gelip gitmiş pek çok emperyalist yağmacı tarafından sömürülmüş ve bozulmuştur. Orman endüstrisi gelişmemiştir. Şimdi, bu durumu değiştirmek için bir takım tedbirler alınmaktadır. Ormanlar imar edilmekte, yeni ormanlar kurulmakta, endüstrinin geliştirilmesi için çalışılmaktadır. Arjantin'in amacı ormancılık alanında hızla ilerliyerek orman ürünleri ithal eden bir ülke durumundan çıkıp ihraç eden ülke haline gelmektir. Doğal orman kaynakları son derece bozulmuş ve azalmış olduğundan bu amacın gerçekleştirilmesinde en büyük önem ağaçlandırma çalışmalarına verilmektedir. Geniş sun'i ormanlar kurulmakta ve bu ormanlarda yetiştirilecek hızlı gelişen türlerin, kurulacak orman endüstrisinin ana hammadde kaynağı olması plânlanmaktadır. Yerli ağaç türlerinin ve tanen gibi tali orman mahsullerinin değerlendirilmesi de ihmal edilmemektedir. Yetkililer, Arjantin ormancılığının odak noktasının ağaçlandırma çalışmaları, olduğuna ve ormancılık sektöründeki kalkınmanın yolunun ağaçlandırma çalışmalarının başarısından geçtiğine inanmaktadırlar.

Yararlanılan kaynaklar :

World Wood — çeşitli sayıları —
World Forest Inventory 1963
Yearbook of Forest Products 1974
Pulp and Paper Prospects in Lâtin America
Noticias del Delta — çeşitli sayıları —
Delta del Parana — çeşitli sayıları —
Türkyie istatistik Yıllığı 1973

TMMOB 22. DÖNEM GENEL KURULU YAPILDI

25-26 Haziran günleri TMMOB'nin 22. Dönem Genel Kurulu Ankara'da toplandı. Genel Kurul, Mühendis ve Mimarların temsilcileri içine sızmış olan bir avuç revizyonisti tecrit ederek, meslek odaları içindeki antirevizyonist mücadeleyi güçlendirdi. Bütün eksikliklerine rağmen halkın saflarında yer alan siyasi akımların revizyonizme karşı mücadeleleri, Sovyet Sosyal Emperyalizminin ülkemizdeki yayılmasının eninde sonunda yenilgiye uğrayacağının bir habercisidir.

Revizyonistler Genel Kurul'da eski yönetim kurulunu «Maoculuğa» karşı mücadele vermemekle suçladılar. Bütün konuşmalarında Sovyet Sosyal Emperyalizminin yüzünü açığa çıkartan proleter devrimcilere ve yurtseverlere saldırdılar. Onların bütün derdi, uşaklık ettikleri Sovyet Sosyal Emperyalistlerine karşı mücadeleyi bastırmaktır. Nitekim Genel Kurul'da Rusya'nın ülkemizdeki yayılmasını teşhir eden yurtseverlerin konuşmaları karşısında telaşa düştüler. Şaşkınlıktan ne yapacaklarını bilmeyen revizyonistler, kendi ağızlarıyla yakalandılar. Genel Kurul'un büyük çoğunluğu onlara tepki gösterdi. «Maocular» yaygaralarını kesmelerini ihtar etti. Sonunda da Genel Kurul'un sabrı tükendi, revizyonist yaygarayı susturdu. Bunun üzerine Sovyet Sosyal Emperyalizminin uşağı revizyonistler, ele geçiremedikleri TMMOB'yi çökertmek için mücadeleye giriştiler. TMMOB'nin yaşaması için gerekli olan aidatların gülünç düzeye düşürülmesi için öneriler verdiler. Genel Kurul onların bütün önerilerini reddetti. Revizyonistlerin yönetimde olduğu odaların TMMOB'ye olan borçlarını kasıtlı olarak ödemedikleri ortaya çıktı. TMMOB'nin etkinliğini yalnız maddi olarak değil, tüzük hükümleri içinde de sabote etmek için verdikleri öneriler de Genel Kurul tarafından reddedildi. Onların gerçek yüzü budur; Kendilerine uşaklık etmeyen herkese ve her örgüte karşı düşmanlık! Onlar yalnız Rusya'nın emperyalist çıkarlarını savunmaktan başka bir şey yapmayan kukla örgütler istemektedirler. Bunu elde edemeyince de o örgütleri yıkmak için sinsice saldırmaktadırlar. TMMOB Genel Kurulu bu bakımdan ibret vericidir.

Genel Kurul'da iki süper devlet, Amerika ve Rusya'ya karşı çıkan Mühendis ve Mimarlar da konuşmalar yaptılar. Bu konuşmalarda özellikle Rusya'nın son yıllarda ülkemiz üzerindeki ekonomik yayılmasına dikkat çekildi. Bunun Türkiye açısından tehlikesi anlatıldı. Ancak bazı konuşmacılar, bu konuşmalara verdikleri cevaplarda bu görüşleri, «Çin taraflısı» olarak nitelendirdiler. Revizyonistleri «Sovyet taraflısı», iki süper devlete karşı çıkanları da «Çin taraflısı» olarak gördüklerini söyliyerek, kendilerinin bu iki görüşe de karşı olduklarını belirttiler. Herşeyden önce, iki süper devlet, Amerika ve Rusya'ya karşı çıkmanın «Çin taraflısı» olarak nitelendirilmesi üzerinde durmamız gerekir.

Bilindiği gibi Çin Halk Cumhuriyeti ötedenberi bütün dünya ülkelerinin kendi güçleriyle kalkınmalarını, kendilerini emperyalist ülkelere sömürtmemelerini, süper devletlerin dünyada nüfuz alanları kazanmak için sürdürdükleri kavganın varacağı bir dünya savaşı tehlikesine karşı bütün ülkelerin hazır olmaları gerektiğini savunmaktadır. Bu siyaset, bütün ülkelerin bağımsızlıklarını kazanmasını ve korumasını, emperyalist ülkelerin diğer ülkeleri hegemonya altına almasına karşı çıkılmasını gerektirmektedir. Bundan dolayı bu görüş, sadece Çin Halk Cumhuriyetinin değil, tek tek bütün ülkelerin savunması gereken bir görüştür. Çünkü emperyalizm ancak onun ezdiği, milyarlarca insanın mücadelesiyle yıkılabilir. Bu mücadeleyi savunmak bir tek ülke halkının tekelinde değildir. Türkiye halkı da, kendi menfaati için ve kendi gücüne dayanarak mücadele etmelidir. Halbuki «Sovyet taraflıları» TMMOB Genel Kurulunda da açıkça belirttikleri gibi, bütün ülkelerin ancak Rusya'nın gücü sayesinde kurtulabileceklerini, kalkınabileceklerini savunmaktadırlar. Onlar, Genel Kurul'da, ülkelerin kendi güçlerinin Rusya'nın gücü yanında bir hiç olduğunu söyliyerek, bütün ülkelerin Rusya'ya boyun eğmesi gerektiğini açıkça itiraf ettiler. Hiç bir dev-

rimci böyle fikirleri savunamaz. Bu fikirler, devrimin dışarıdan ithal edilmesi gerektiğini savunmaktır. Hiçbir devrim dışarıdan ithal edilemez. Böyle bir şey varsa onun adı, devrim değil, emperyalist müdahaledir, emperyalist işgaldir. Yurtseverlerle, Rus işbirlikçisi revizyonistlerin mücadelesini «Sovyet taraflıları» ile «Çin taraflıları» nın mücadelesi olarak nitelendiren konuşmacılar, bağımsızlık mücadeleleri ve sosyalist ülkeler hakkında şüphe uyandırarak, gerçekte revizyonistlere hizmet etmektedirler.

Bir başka belirtilmesi gereken husus da; TMMOB'nin bugünkü yönetiminin toprak ve orman konusundaki tavrıdır. TMMOB yöneticileri gerek çalışma programında gerekse kongre bildirisinde, özellikle toprak ağalığına karşı mücadeleye hiç yer vermemişlerdir. 1.Haziran.1977 tarihli «Birlik Haberleri» dergisinde, TMMOB'nin Tarım ve Ormancılık konularındaki görüşleri; bugünkü yapının devrimci bir tarzda ele alınıp incelenmemesinin eksikliklerini taşımaktadır.

Adı geçen yazıda, toprak meselesi, belirsiz bir ifade ile; «Anayasa Mahkemesince iptal edilen Toprak ve Tarım Reformu Kanunu Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısına uygun olarak yeniden çıkarılmalı ve uygulanmalıdır.» şeklinde yer almaktadır. Bu ifadede toprak ağalarının topraklarının köylülere dağıtılması gerektiği açıkça söylenmemekte ve yoksul köylülerimizin sorunlarına tutarlı bir yaklaşım getirilmemektedir. Ormancılık konusunda yer alan görüş ve hedeflerde de bugün hakim sınıfların devletinin orman köylüleri üzerinde uyguladığı baskı ve sömürüyü açıkça ortaya koymak yerine, «orman ürünleri sanayiinde devlet mülkiyeti temel olmalıdır» denilerek, devletin sınıfsal özüne bakılmaksızın, «devletçilik»i savunmak durumuna gelinmiştir.

Toprak ve ormanlar konusundaki görüşlerimize ileriki sayılarımızda daha geniş olarak yer vereceğiz. Dileğimiz TMMOB yöneticilerinin, halkımızın en geniş kesimini oluşturan yoksul ve az topraklı köylülerimizin sorunlarına olumlu bir yaklaşım getirmeleridir.

Bütün olumsuz yanlarına karşı TMMOB'nin 22. Dönem Genel Kurulunu revizyonizme karşı çıktığı ve tecrit ettiği yönüyle ileri bir adım olarak değerlendiriyoruz. Bu Genel Kurul ayrıca halkımızın saflarında yer alan bütün siyasi akımların açıkça görüşlerini belirtmeleri açısından da olumlu geçmiştir. Amerikan emperyalizmine karşı bütün halkla birlikte mücadele etmiş olan mühendis ve mimarların, bugün de Sovyet Sosyal Emperyalistlerinin ülkemizdeki emellerine aynı kararlılıkla karşı çıkacağından kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

SEKA GENEL MÜDÜRLÜĞÜNE BAĞLI İŞYERLERİNDE ÇALISAN 12 BİN İŞÇİYİ KAPSAYAN TOPLU SÖZLEŞME GÖRÜŞMELERİ BASLADI

Genel Merkezi İzmit'te bulunan, Türk-İş'e bağlı Selüloz-İş Sendikası ile SEKA Genel Müdürlüğü arasında yeni dönem için görüşmelere başlanmıştır. Sendika Genel Başkanı Necati Cansever, sendika olarak kısa zamanda sonuçlanacak olumlu bir toplu sözleşme yapma kararında olduklarını bildirmiştir.

(Cumhuriyet, 5.7.1977)

BİR SUNTA FABRİKASINDA PATRON, KURDURDUĞU SARI SENDİKAYA ÜYE OLMAMAKTA DİRENEN İŞÇİLERİ JANDARMA ZORU İLE FABRİKADAN ÇIKARDI

Düzce'de kurulu bulunan Düzsan Sunta Fabrikasında çalışan 130 işçinin iş akitleri yasadışı olarak feshedilmiştir.

DÜZSAN işvereni, işçileri bir süre önce kurdurduğu sarı bir sendikaya üye olmaya zorlamışsa da, işçilerin Disk'e bağlı ASİS Sendikasına üye olmakta direnmeleri üzerine yasadışı lokavt ilân ederek işçilerin iş akitlerini feshetmiş ve jandarma çağırarak fabrikayı zorla boşalttırmıştır. Daha sonra ise fabrikaya «fedai» adını taktığı 20 - 30 kadar komandoyu yerleştirmiştir.

(Basından)

KERESTE FİATLARI ARTIYOR !

Mayıs ayı sonlarında bir gazetede Ege'de kereste darlığının başladığına dair bir haber yer almıştı. Haberde; kereste üretimi, ticareti, tüketimi ile ilgili olanların görüşlerine de yer veriliyordu. Bu ilgililer, kereste darlığının nedenleri ve yaratabileceği sonuçlar üzerinde fikirlerini belirtiyorlar, bu darlığın inşaat sezonuna bağlanabileceği gibi, deprem bölgesinden gelen talep fazlalığı dolayısiyle de olabileceğini ve sonuçta kereste stokçularının işine yarıyacağını, zira zaten yüksek olan kereste fiyatlarının bu durumda kısa zamanda daha da artacağını söylüyorlardı. Yaklaşan seçimler sonrasında kereste fiatlarına mutlaka zam geleceği iddia ediliyordu.

Nitekim zamlar, hatta seçimleri beklemeden, gerçekleşti. 21.Haziran.1977 tarihli Milliyet gazetesinin İktisat ve Ticaret sayfasında yer alan bir haberde, seçim öncesinde temel ihtiyaç maddelerinde büyük fiyat artışlarının olduğu, bu arada kereste fiyatlarının da %50 - 100 oranında arttığı yazılıydı.

Öte yandan, yalnız İzmir Orman Bölge Başmüdürlüğü İşletmelerinde, bu yıl üretilen ve geçen yıldan satılamayıp kalan 140.891 m^3 tomruğun, yılbaşından bugüne kadar satılan miktarı, 36.371 m^3'tür. Demek ki yaklaşık 100 bin metreküp tomruk, satılamadan beklemektedir. Gazeteler Ege'de kereste darlığından sözetmekteyken, orman işletmelerinde bu kadar yüksek miktarda tomruk stokunun bulunması, gerçekte, piyasadaki bu kereste darlığının sun'i ve tamamen spekülatif amaçlarla yaratılmış olduğunu göstermektedir.

ANKARA'DA BAZI KİŞİLERCE, CHP HÜKÜMETİ ORMAN BAKANLIĞINA, KIYIMA UĞRAYANLARDAN CHP'Lİ OLMAYANLARIN LİSTESİ VERİLDİ

Öğrenildiğine göre bazı kişiler tarafından, MC döneminde kıyıma uğrayan — başta teknik elemanlar olmak üzere — Orman Bakanlığı personelinden CHP'li olmayanların listesi düzenlenerek Orman Bakanlığı yetkililerine verilmiştir.

İlericilik maskesi altında, bu tip listeler düzenleyerek hainlik ve jurnalcilik yapanların, geçmişte MC'ye bu yolla hizmet edenlerden bir farkı yoktur.

Ormancılık çalışanlarının yurtsever birliğini engellemek amacıyla yapılan bu tür oyunlar sonuçsuz kalmaya mahkûmdur.

ORMAN MUHAFAZA MEMURLARI ÜZERİNDEKİ BASKILAR ÇEŞİTLİ ŞEKİLLERDE SÜRÜYOR

Ülkenin çeşitli yerlerinde ormancılık çalışanları üzerinde süren baskılar, seçim dönemi boyunca artarak devam etti. Bu arada birçok orman muhafaza memurunun da yerleri değiştirildi.

Dokuzuncu dereceye kadar olan memurların tayinlerinin Orman Bölge Başmüdürlüklerince de yapılabilmesi bu tayin işlemlerinin daha kolaylaşmasına neden olmaktadır. Seçim döneminde bu yolla pek çok muhafaza memuruna, gerek aynı işletmede, gerekse işletmeler arasında yer değiştirtilmiştir. Tamamen siyasi nitelikte olan bu tayinler orman muhafaza memurları arasında huzursuzluklara yol açmakta ve tepkiyle karşılanmaktadır.

Öte yandan Orman Muhafaza Memurları üzerindeki baskı ve haksızlıklar yalnız bununla kalmamıştır. Bir kısım muhafaza memuru da kadro yokluğu neden gösterilerek tayin oldukları işletmelerde yevmiyeli olarak çalıştırılmaktadırlar. Sayıları 700'ü bulan bu memurlar 1975 - 1976 dönemi Orman Muhafaza Okulu mezunları ve sonradan kursa katılarak orman muhafaza memuru sınavını veren ölçü-kesim ve depo memurlarından oluşmaktadır.

Geçtiğimiz günlerde, merkezi Adapazarı'nda bulunan Orman Bakanlığı Memurları Haklarını Koruma Derneği Genel Başkanı, bir gazeteye yaptığı açıklamada, yeni kurulacak hükümetlerden gerekli kadroların çıkarılarak 700 Orman Muhafaza Memurunun atanmalarının yapılmasını istemiştir.

Merkezi İzmir'de bulunan Orman Bakanlığı Orman Memurları ve Emeklileri Derneği yöneticileri de Orman Bakanlığı'na gönderdikleri dilekçe'de; bu kişilerin gönderildikleri işletmelerde yevmiye ile çalıştırıldıklarını, bu durumun kanuna aykırılığı yanında aldıkları ücretin de çok düşük olduğunu belirtmişler, «Orman Muhafaza Okullarını bitirip orman muhafaza memuru unvanını alan muhafaza memurlarının, bu sakıncalı hallerinin önlenmesi ve kadrolarının bir an evvel gönderilmesi, mağduriyetlerinin telafisi cihetine gidilmesi»ni istemişlerdir.

BU YIL ORMAN YANGINLARI GÖRÜLMEMİŞ DÜZEYE ULAŞTI

Her yıl yaz aylarıyla birlikte, özellikle güney ve batı bölgelerinde görülen orman yangınları bu yıl olağanüstü şekilde artmıştır. 23.Temmuz.1977 tarihli Cumhuriyet Gazetesinde, yaz başından bu yana çıkan yangınlarda yalnız Ege Bölgesinde 600 hektarlık orman alanının yandığı yazılmaktaydı. Yangın mevsimi sona erdiğinde, bu miktarın bütün yurtta çok fazla artacağı anlaşılmaktadır.

Orman yangınlarının başta Ege olmak üzere, Marmara ve Akdeniz Bölgelerinde etkinliğini sürdürdüğü, ölüm ve milyonlarca liralık zarara yol açtığı gözlenmektedir. Yangınların ulaştığı boyutlar karşısında, yangın bölgelerini kapsayan baş müdürlüklerde, teknik personelin izinleri kaldırılmış, Orman Kadastro Komisyonlarının çalışmaları durdurularak, üyeleri yangın ekiplerinin başlarına gönderilmiştir.

Yangınların çıkış nedenleri üzerine, İzmir Orman Bölge Başmüdürlüğünde görüştüğümüz

şitli ilgililer, bu yıl görülen artış konusunda, birşey söyliyememektedirler. Öte yandan seçim yılı içerisinde bulunmamız nedeniyle, seçim dönemlerinde yangınların arttığı şeklindeki görüşler de hız kazanmaktadır. Orman Genel Müdürlüğü Hukuk Müşaviri Avni Usluoğlu'nun 14.7.1977 tarihli Cumhuriyet Gazetesinde yer alan yazısı da aynı doğrultudadır. Seçim ve yeni orman kanunlarının çıktığı yıllarda yangınların artışına dikkat çeken A. Usluoğlu, 1944-1977 yılları arasındaki istatistiklerden yararlanarak iddiasına rakkamlarla örnekler vermektedir.

Orman yangınlarının çıkış ve artışı konusunda şüphesiz, birçok etken sayılabilir. Ama hiçbir zaman gözden kaçırılmamalıdır ki, yangınların gerçek nedeni, hakim sınıfların ormancılık politikasıdır. Orman köylüsüne ve tüm halka düşman bu politika sürdürüldükçe, yangınların azalmıyacağı açıkça görülmelidir. Öte yandan Orman Genel Müdürlüğünün yangınlara karşı etkin tedbirler almadığı ve teknik yönden yetersiz kaldığı da bilinen bir gerçektir. Orman Genel Müdürlüğü teknik ve idari tedbirlerle yangınların önüne geçebilir mi? Yukarıda belirttiğimiz gibi, bu politika sürdürüldükçe geçmesi mümkün değildir.

Orman Genel Müdürlüğü yetkilileri bir yandan yangınların sorumlusu olarak yoksul orman köylülerini öne sürerken, bir yandan da yangınları bahane ederek yurtsever ormancılık çalışanları üzerindeki baskılarını arttırmaya çalışıyorlar. Onlar el altından yangınları «anarşistlerin» ve «güven oylaması sonucuna kızan CHP'lilerin» çıkardığı yalanlarını yayarken, basın ve TRT'ye verdikleri gösterişli demeçlerle kimseyi kandıramazlar.

MC YANDAŞLARINCA YAPILAN SAHTE KONGRE DANIŞTAY TARAFINDAN DA İPTAL EDİLDİ.

Bilindiği gibi, 12-13 Şubat tarihlerinde yapılması gereken TMMOB Orman Mühendisleri Odası Genel Kurulu, başta 1. MC Hükümeti Orman Genel Müdürü olmak üzere, bir kısım silâhlı kişilerce engellenmek istenmiş ve 12 Şubat Cumartesi günü, genel kurulun toplanacağı Makina Mühendisleri Odası aynı grup tarafından basılmıştı. Burada Orman Genel Müdürü ve bazı bakanlık yetkililerinin katıldığı sahte bir genel kurul toplantısı düzenlenerek, oldu-bitti ile oda merkezi ele geçirilmek istenmişti. 13. Şubat Pazar günü Orman Mühendislerinin büyük bir çoğunluğu, aynı salonda Genel Kurul çalışmalarını yapmışlar ve yeni yönetim kurulunu oluşturmuşlardı.

Orman Mühendislerinin demokratik mücadelesini bastırmak isteyenlerin hevesleri bir kez daha kursaklarında kalmış, Danıştay Sekizinci Dairesi »Hukuki dayanaktan yoksun» olduğu gerekçesiyle, bu sahte kongreyi iptal etmiştir. MC İktidarınca, orman mühendislerine ve diğer ormancılık çalışanlarına uygulanan baskı ve yıldırma politikası sonuçsuz kalmaya mahkumdur. Bu uygulamaların elebaşılarının hesap verecekleri günler çok uzak değildir.

Bir yandan, yurtsever ormancılık çalışanlarına baskı ve terör uygulayıp, diğer taraftan B. Efes ve Altın Yunus otellerinde yabancı şirket temsilcileri ile kadeh tokuşturup rüşvet yiyenlerin, bütün çabaları boşunadır. Ormancılık çalışanlarının demokratik mücadelesini bastırmaya hiç kimsenin gücü yetmiyecektir.

HEKİMBAŞI ÇİFTLİĞİNİN YERLEŞİM BÖLGESİ HALİNE GETİRİLMESİ SON ANDA ENGELLENEBİLDİ

Üsküdar'da, Ümraniye semtinde değeri birbuçuk milyar lirayı aşan ve 30 yıl önce Tarım Bakanlığı'nın kararı ile «Orman Gelişme Bölgesi» olarak kabul edilmiş olan Hekimbaşı Çiftliği; Toplu Konut Holding tarafından konut yapım alanı olarak seçilmiş, geçtiğimiz aylar içinde projeleri yapılmış ve şirket, mülkiyet sorunlarının halli için çeşitli girişimlerde bulunmuştu. Orman Mühendisliği Dergisinin Ocak 1977 sayısında yer alan bir yazıda, konu ile ilgili açıklamalarda bulunulmuş ve 19 No.'lu Orman Tahdit Komisyonunun 6831 sayılı Orman Kanununun, 1744 sayılı yasa ile değiştirilen 2. maddesi uyarınca söz konusu alanda incelemelerini sürdürdüğü bildirilmişti.

29.5.1977 tarihli Cumhuriyet Gazetesinde yer alan bir habere göre 1744 sayılı yasa uyarınca Orman alanı dışına çıkarılan Hekimbaşı Çiftliği, İstanbul Defterdarlığının son andaki itirazı üzerine Hazineye devredilmiştir.

Orman alanı dışına çıkarılması İmar Yasası ve Hatta Anayasa'ya da aykırı olan bu alanın yerleşim bölgesi haline getirilmek bahanesiyle yağmalanması, böylece şimdilik önlenmiş olmaktadır.

Hekimbaşı Çiftliği aynı zamanda İstanbul'un bir bölümünün su ihtiyacını karşılayan Elmalı Barajı'nın su toplama havzası içindedir. Arazinin «Muhafaza Ormanı» olarak ayrılması da zaten bu yüzdendir. Bu nedenle, Hekimbaşı çiftliğinin Hazineye ait olarak kalması da, aslında yeterli değildir. Su toplama havzası olarak iş görebilmesi için aynı zamanda «ormanla» kaplı olması gerekmektedir. Oysa hazineye ait bir arazi olarak kaldığı sürece, kısa zamanda yerleşim bölgesi haline gelmesi tehlikesi ortadan kalkmış değildir.

Prof. Dr. Tahsin Tokmanoğlu 20.Temmuz. 1977 tarihli Cumhuriyet gazetesinde yer alan bir yazısında; konuyla ilgili görüşlerini bildirmekte ve Çiftliğin orman alanı dışına çıkarılmasının doğru olmadığını, aksine ağaçlandırılarak orman haline getirilmezse, erozyon yüzünden Elmalı Barajına zararlı olacağını, hele yerleşim bölgesi haline gelirse, üstelik mikroplu sulara kaynaklık edeceğini yazmaktadır.

Prof. Tokmanoğlu aynı yazıda, ayrıca Orman Genel Müdürlüğü'nde konu ile ilgili bir dosya bulunduğunu bu dosyada orman dışına çıkarmanın kanunsuz olduğunun belirtildiğini, Bakanlık Hukuk Müşavirinin olaya el konması gerektiği yolundaki görüşüne rağmen, hiç bir işlem yapılmadığını da eklemektedir.

Bu olaydan da anlaşılmaktadır ki, yıllardır sahillerde devam eden orman yağması, bundan böyle büyük kentler çevresindeki ormanlara da yayılacak, ve kıyıların yağmasına göz yuman yöneticiler bu yeni tip orman yağmasına da seyirci kalacaklardır. Çünkü onlar orman korumasından, yalnızca ormanların yoksul orman köylülerine karşı korunmasını anlamaktadırlar. Yoksa yurdumuzun ormanlarının ve doğal zenginliklerinin halk yararına korunmasını değil!..

CHP HÜKÜMETİ ORMAN BAKANI'NIN AÇIKLAMASI

CHP Hükümetinin Orman Bakanı Vecdi İlhan, geçtiğimiz günlerde gazetelerde yer alan açıklamasında; «Devlet Orman İşletmeciliği yerine Halk Orman İşletmeciliği tesis edilecektir», dedi.

Türkiye'de şimdiye kadar uygulanan ormancılık politikasının değiştirilerek daha bilimsel ve verimli hale dönüştürülmesi gerektiğini, bunun için de, orman köylüsünün ekonomimize sahip çıkması demek olan Halk Orman İşletmeciliğinin tesis edilmesi gerektiği görüşünü savunan Vecdi İlhan, açıklamasında ayrıca şunları söylemiştir:

«Bunun için de öncelikle orman kooperatifleri kurulacak ve bu kooperatifler eliyle orman ürünlerinin pazarlanması yapılacak ve ileri aşamada da orman ürünleri sanayiine kooperatifler katılacaklardır.

Orman içinde ve civarında yaşıyan orman köylüsünün ekonomik sorunları bu şekilde çözümlenirken ormanların bilgisizce yok edilmesi köylü-devlet işbirliğiyle önlenecektir.»

Öte yandan Ormanları Koruma Derneği Başkanı ve AP Giresun Milletvekili Şükrü Abbasoğlu, Vecdi İlhan'ın görüşlerini eleştiren bir demeç vermiştir. Abbasoğlu bu açıklamasında, Vecdi İlhan'ı Anayasa'ya ters düşmekle ve «politik çıkarlar uğruna ormancılık sistemimizi bozmaya yeltenmek»le suçlamıştır.

Dergimiz, Sayın İlhan'ın, bugüne kadar uygulanagelen ve halkın çıkarlarına ters düşen ormancılık politikasını eleştiren bu açıklamasını, halk yararına bir gelişim olarak görmekte ve desteklemektedir. Ayrıca bu açıklama, bugüne kadar ormancılık kamuoyunda tartışılmakta olan Halk Orman İşletmeciliği konusunun daha geniş bir çevrede tartışılması imkânını da yaratmıştır. Bu aynı zamanda, bugün uygulanmakta olan ormancılık politikasının halkın yararına olmadığının devletin en yetkili kişileri tarafından bile kabul edildiğini göstermektedir.

TERME'NİN GÖLARDI BÖLGESİNDE KÖYLÜLER SEKİZ BİN DÖNÜMLÜK ARAZİYİ İŞGAL ETTİ

27.7.1977 tarihli Milliyet Gazetesinde yer alan bir habere göre; Terme'nin Gölardı orman bölgesinde sekiz bin dönümlük deneme sahası köylüler tarafından işgal edilmiştir.

Samsun Valisi bir açıklama yaparak «Köylülere önce çıkmaları duyurulacaktır. Eğer köylüler bu duyuru ile çıkmazlarsa kanunun gerektirdiği gibi güvenlik kuvvetleriyle çıkartılacaklardır.
Orman Bakanlığından beklenen yazı gelmiştir. Yazıya göre Sivaslı Köyü halkının işgal ettikleri sekiz bin dönümlük arazi orman bölgesine aittir. Bu da fiili işgalden başka bir şey değildir. En kısa zamanda bölge boşaltılacak-

tır.» demiştir.

Köylüler işgal ettikleri arazıden çıkmamakta direnmekte ve «Bizler buraya iş olsun diye gelmedik. Ekilecek toprak arıyorduk. Burası boş duruyordu, geldik ve ektik» demektedirler. Köylüler topraklara mısır ekmişler ve mısırın hasadını yapmadan kimsenin onları çıkaramıyacağını belirtmişlerdir.

Gazetede yazıldığına göre; yetkililer, köylülerin bölgeden çıkartılması için, mısırların hasadının beklenip beklenmiyeceği konusunda herhangi bir açıklama yapmaktan kaçınmaktadırlar.

ORMAN YANGIN İŞÇİLERİNİN «SEKİZ SAATLİK İŞGÜNÜ» TALEPLERİNİ DESTEKLİYELİM !

İzmir Orman Bölge Başmüdürlüğüne bağlı işyerlerinde çalışan yangın işçileri; «sekiz saatlik işgünü» talepleri doğrultusunda bir imza kampanyası açmışlardır. Topladıkları imzaları çeşitli makamlara göndermeyi kararlaştıtan yangın işçileri, bütün halkı bu haklı mücadelelerine destek olmaya çağırmışlardır.

Bu konuda başta Ormancılık Meslek Örgütleri olmak üzere tüm örgüt ve kişilere önemli görevler düşmektedir. Yangın işçilerinin demokratik taleplerini gerçekleştirmek amacıyla verdikleri mücadeleyi destekliyelim. Açtıkları imza kampanyasına katılalım.

Aşağıda imza kampanyasının metnini yayınlıyoruz;

«Bizler yirmi dört saat işyerinden hiç ayrılmadan nöbet bekleyip, yangın çıktığı anda yangın söndürme işinde çalışan orman yangın işçileriyiz.

Bütün sosyal yaşantıdan uzak ve can güvenliği olmadan çalışmaktayız. Anayasanın kişiye tanıdığı haklar, bir devlet kurumu olan Orman İdaresince çiğnenmekte ve devlete yüklediği bu hakları sağlama görevi yerine getirilmemektedir. Bizler de diğer işçiler gibi, sekiz saat çalışıp, bunun dışında kalan zamanımızda dinlenme hakkımızın sağlanmasını ve zgürlüklerimizi kısıtlayıcı uygulamanın değiştirilmesini istiyoruz. Anayasanın birçok maddesi gereği bu bizim anayasal hakkımızdır. Ve devletin anayasal görevidir.

Gerekli ilgiyi göstereceğinizi umud ediyoruz.»

Seri FAO Toplantılarında Ormancılık Konularında Yeni Düşünceler Doğuyor

Roma - Ocak/1977

Ormanca zengin pek çok Üçüncü Dünya ülkesinde, ormanların iyi bir şekilde işletilmesi ve orman kaynaklarının korunması henüz halledilememiş bir problem halindedir. Son zamanlarda ilgili ülkelerin ormancılık uzmanları, konuyu daha sık tartışmaktadırlar. Bu tartışmaların bir kısmı da FAO bünyesinde gerçekleşmektedir. Ortaya atılan öneriler ve düşünceler FAO'nun gelecekteki çalışmalarına da ışık tutacaktır.

1976 yılının son aylarında FAO içinde bu konuyla ilgili dört toplantı yapılmıştır. Bunlardan biri selüloz ve kâğıt endüstrisi üzerinde istişari bir toplantı niteliğini taşıyordu. Bu toplantı, FAO'nun Ormancılık Dairesi ve Endüstri İşbirliği Programı tarafından tertiplenmişti. Toplantıda Üçüncü Dünya Kalkınma Bakanları ile gelişmiş ülkelerin selüloz ve kâğıt endüstrisi yetkilileri bir araya geldiler. İlk defa olarak Birleşmiş Milletlerde bu seviyede bir kurul, gelişmekte olan ülkelerdeki selüloz ve kâğıt sanayiinin yatırımlarındaki dar boğazları gidermenin yollarını araştırdı.

Diğer üç toplantı FAO'nun iki yılda bir toplanan yasal organlarının toplantılarıydı. Bu organlardan Ormancılık Komitesi, 59 ülkenin milli orman teşkilâtı başkanları veya temsilcileriyle, uluslararası teşkilâtların delegelerinden kuruludur.

Tropikal Ormanların Gelişmesi Komitesi, tropikal ormancılığın meseleleri uzmanlarından oluşmaktadır.

Ormancılık Eğitimi Komitesi ise, ormancılık profesörleri ve orman fakülteleri dekanlarından meydana gelmektedir.

Gelişen ülkelerin delegeleri, özellikle, millî orman teşkilâtlarının organizasyon yapısı ve politikalarında yapılması gerekli değişiklikleri tartışmışlardır. Üstünde durulan en önemli konu, sömürgecilik dönemlerinden kalma yönetim ve idare şekillerinin tasfiyesi konusu olmuştur. Söz konusu ülkeler sömürge oldukları uzun yıllar boyunca hammaddelerini ucuz fiyatlarla sömürgecilere kaptırmışlar ve bu hammaddeler emperyalist ülkelerde işlenerek kullanılmıştı.

Bir diğer tartışma ise tropikal ormanlar konusu üzerinde yapılmıştır. Halen kullanılmakta olan türler dışında, tropikal ormanların diğer ağaç çeşitlerinden de selüloz ve kâğıt endüstrisinde yararlanma olanakları araştırılmıştır. Bugün için bu olanaklar mevcuttur. Ancak bunun ekonomik bir şekilde pratiğe tatbiki için bazı araştırmalara ihtiyaç vardır. Böyle bir araştırmanın uluslararası bir çalışma düzeni içinde acilen ele alınması kararlaştırılmıştır.

Bu toplantılar aynı zamanda, makamında ilk yılı doldurmakta olan FAO Genel Müdürü Edouard Saouma'nın yönetimdeki yeni politikasının açıklanmasında da yararlı olmuştur. Mr. Saouma, pratik ve eyleme dayanan arazi programları üzerinde önemle durmakta, «uzun dönemli», akademik ve merkezi faaliyetleri ise ikinci plânda ele almaktadır.

Toplantıda ayrıca, yapısı gereği uzun süreli bir çalışma alanı olan ormancılığın, oldukça kısa süreli programların yapılmasına gerek duyulan diğer tarım çalışmalarıyla nasıl bağdaştırılacağı konusu üzerinde de tartışmalar yapılmıştır.

Lübnanlı bir tarımcı olan FAO Genel Müdürü Saouma, Ormancılık Komitesinin açış konuşmasında şunları söylemiştir:

«Ormancılar prensip olarak, orman kaynaklarından sürekli yararlanmak için uzun vadeli çalışmalara haklı olarak önem vermektedir. Fakat açlık ve yetersiz beslenme problemleri çok acildir. Ve halli için büyük sermaye ve dövize ihtiyaç vardır. Bu durumda kısa vadeli

ihtiyaçlar için uzun vadeli çıkarlardan fedakârlık mecburiyeti üzerinde önemle durulması gerekmektedir.» Gelişmekte olan ülkelerde yiyecek maddeleriyle orman ürünlerinin üretiminin arttırılmasının gereğine de işaret etmiştir.

Eski Guyana Kalkınma Bakanı ve meslekten gelme bir ormancı olan FAO Genel Müdür Yardımcısı ve Ormancılık kolunu yönetmekle görevli Dr. K.F.S. King konuyu genişleterek :

«Esas itibariyle verimli bir toprak ormanla kaplı olup, devamlı tarım ürünleri verebilecek durumdaysa, ve ülkenin sosyo-ekonomik durumu bakımından daha avantajlı ise çiftçilere transfer edilmesinin daha doğru olacağı»nı savunan Dr. King sözlerine şöyle devam etmiştir :

«Bazı gelişmekte olan ülkelerde belirli ormanlar doğal durumlarıyla muhafaza altına alınmalıdır. Şehirler civarındaki bazı ormanlar da, halkın istirahat ve eylencesi için ayrılmalı ve korunmalıdır. Bunun haricinde, tabii olarak yetişmiş veya sun'i olarak yetiştirilmiş ormanların verimleri arttırılmalı ve bu uğraşlar özellikle verimli ormanlar üzerinde öncelik taşımalıdır. Verimi arttırmak; daha çeşitli ağaç cinslerinin ve her çaptaki gövdelerin, ayrıca ağaçların dal ve kök kısımlarının da kullanılması suretiyle gerçekleştirilebilir. Tarım - Ormancılık ortak projeleri, ağaçlama sahalarında ağaç sıraları arasında tarım yapmak gibi çalışmalar, teşvik edilmelidir. Bu çalışmalar biçok kereler başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Bunun nedeni projelere hevesle başlanmış fakat daha sonraki dönemlerde dikkatli ve sistemli bir şekilde takip edilmemiş olmalarıdır.

Tropikal bölgelerde iyi yönetilen tarım-orman projeleri köylülere yeni iş olanakları sağlıyacağı gibi, aynı zamanda yiyecek, yapacak ve yakacak ihtiyaçlarını da karşılayacaktır.

Bu toplantıda üzerinde önemle durulması gerekli diğer bir nokta da, dünya ormanlarının yarısının gelişmekte olan ülkelerde bulunduğu halde, bu ülkelerin orman ürünlerinden gelişmiş ülkelere nazaran daha az kazanç sağlamaları konusudur. Üçüncü dünya ülkeleri ormanları dünya orman sanayiinde kullanılan endüstriyel odunun yüzde yirmisinden daha azını sağlamaktadır. Ve bu miktarın ancak % 4'ü bu ülkeler tarafından işlenmektedir. Ürünün büyük kısmı sanayileşmiş ülkelere tomruk olarak ihraç edilir ve sonradan bu ülkelerde işlenerek kıymeti arttırılır.»

Dr. King tropikal bölgelerin orman sanayii problemlerini iki noktada toplamaktadır. Biri biyolojik, diğeri de politik.

Birincisi tropikal ormanlardaki ağaç cinslerinin çok çeşitli olması, bu onların standartlara göre işletilmesini teknik ve ekonomik yönden oldukça güçleştirmektedir.

Mr. King'e göre belki birincisinden de önemli olan ikinci faktör; bu ülkelerin politikasını ellerinde tutanların, tropikal ormanların kalkınmadaki önemli potansiyelini değerlendirebilecek bilgiye sahip olmamalarıdır. Dr. King, gelişmekte olan ülkelerin kendi kendilerine yeterli duruma gelmelerinin, dışardan gelecek teknik yardıma fazlaca bel bağlıyarak olamıyacağını, dış yardımı arttırmak yolundan ziyade, yoğun bir eğitim ve öğretim programı uygulamanın işin can alıcı noktası olacağını söyledi. Ve yabancı teknik yardıma özellikle bu noktada ihtiyaç duyulacağını sözlerine ekledi.

«Bununla beraber, biz yalnızca gelişmiş ülkelerin yardımlarına bel bağlıyamayız. Bu yolla problemlerimizin bizim arzuladığımız şekilde çözümlenmesi olanaksızdır. Gelişmekte olan ülkelerde hızlı bir orman endüstrisi kurulmasında ufak fakat verimli çalışan fabrikalar kurulmasına önem verilmelidir. Bununla beraber ihracata dönük büyük çaptaki tropikal orman endüstrisini de ihmal etmemek gerekir. Gelişmekte olan ülkelerde selüloz ve orman ürünleri sanayiinde yalnız büyük sermayeye dayanan ve ihraç malı üretimi üzerine kurulan tesislerin uzun ömürlü olabileceğine inanılmıştı. Fakat bunlar çok büyük sermayeye ihtiyaç göstermektedirler. Bundan dolayı ülkenin ekonomik şartlarına uygun düşen ufak çapta sanayie önem verilmelidir. Büyük tesisler kurulması gibi tek yönlü hal tarzları terk edilerek daha elastiki yöntemler uygulanmalıdır.»

Bay Saouma'nın liderliğindeki yeni yönetimin başka bir özelliği de gelişmiş ve gelişmekte olan ülkelerde bu gün FAO uzmanlarınca yönetilen kuruluşların yerine millî kuruluşların kurulması, kendi proje ve programlarını yürütmeleri eğilimidir.

Bu yeni amaç doğrultusunda, Dr. King tarafından, Tropikallerde Orman Geliştirme

Komitesine önerilen iki program mevcuttur.

Birincisi tropikal ormanlardan potansiyel değeri yüksek olup da, bu gün fazla kullanılmayan nevilerin pazarlama imkânları üzerinde gelişmiş ve gelişmekte olan ülkelerin ormancılık kuruluşlarınca araştırmalar yapılmasına yardım edilmesi. Bu işin organize edilmesinde FAO ormancılık teşkilâtı ile, (IUFRO) Uluslararası Ormancılık Araştırma Teşkilâtına görev verilmesi önerilmiştir.

İkincisi de kâğıt ve selüloz sanayiinde karışık tropikal sert ağaçların daha fazla kullanılmasıdır. Bunun tatbikinin mümkün olduğu ve bugün Kolombia ve Filipinlerde bu çeşit fabrikalar bulunduğu belirtilmektedir. Fakat bu konuda aynı zamanda ormanların korunmasını da sağlayacak daha avantajlı ve ekonomik yöntemlerin pratik araştırmaları yapılmalıdır.

Bu öneriler komite tarafından benimsenmiş olup, şimdi FAO, gelişmekte olan ülkelerdeki bir veya daha fazla kuruluş ile gelişmiş ülkelerdeki bu konularda çalışan kuruluş ve kurumları bir araya getirmeye çalışmaktadır. Bu çeşit çalışmalar halen bazı ülkelerde yapılmaktadır. Örneğin Fransız Millî Ormancılık Enstitüsünde, Federal Almanya'da, Finlandiya'da, Japonya'da ve A.B.D.'de. (...)

Unasylva, 1976-IV
Cilt: 28, Sayı: 114

GÜNEYDOĞU ASYA ÜLKELERİ ARASINDA İŞBİRLİĞİ GELİŞİYOR

Endonezya — Güneydoğu Asya Kereste Üreticileri Birliği (South East Asia Lumber Producer's Association - SEALPA)'nin, 11 - 12 Kasım'da Kuala Lumpur'da yapılan konsey toplantısında, SEALPA'nın, Güneydoğu Asya Ülkeleri Birliği (Association of South East Asian Nations - ASEAN) ile ilişkisinin nasıl olacağına ilişkin sorunlar tartışılmıştır.

Her SEALPA üyesi ülkenin kendi hükümetine danışarak, Jakarta'da 1977 yılında yapılacak toplantıya bu konuda bir rapor hazırlaması kararlaştırılmıştır.

Toplantıda, ayrıca, SEALPA ülkelerinin tomruk ihracatında birlikte hareket etmeleri kararlaştırılmış, tomruk standartlarını, satış şartlarını belirten tek tip cetvel ve listeler ve örnek mukavelenameler hazırlanmıştır. Bu cetvel, liste ve mukavelenameler üye ülkeler hükümetlerinin onayına sunulacaktır.

World Wood, 1977 Cilt : 18, Sayı : 1

NİJERYA'DA BİR YONGALEVHA FABRİKASI KURULUYOR

Nijerya — Nijerya'nın UAC'sinin kereste ve kontrplâk bölümü tarafından yaptırılmakta olan 4.2 milyon dolarlık bir yongalevha fabrikasının yıl sonundan önce işletmeye açılması plânlanmıştır.

Sapele'de kurulmakta olan bu fabrika, işletmenin buradaki kereste ve kontrplâk fabrikasının artıklarını kullanacaktır. Levhalar 1.22 x 2.40 m. ebadında olacak ve kalınlıkları 6-18 mm arasında değişecektir.

İşletmeye açıldığında fabrika, yılda 30 bin m^3 yonga levhayı iç pazar için üretecektir.

World Wood, 1977, Cilt : 18, Sayı : 4

BAI BANG PROJESİNİN MALİYETİ ARTTI

Vietnam — İsveç Enternasyonal Kalkınma Dairesi (SIDA), geçenlerde, Bai Bang'daki (Kuzey Vietnam) orman endüstrisi projesinin toplam fiyatının yaklaşık 263,75 milyon dolar (Esas beklenenden 125 milyon dolar daha fazla) olacağını hesaplamıştır. Projeye daha şimdiden 1.25 milyon dolar değerinde yatırım yapılmıştır.

Vietnamlılar bu projeye, mahalli yönetim ve toplum planlaması, iç taşımacılık, inşaat malzemesi işlerinde çalışan 4 bin kişi ile katılıyorlar. Proje bittiğinde, Vietnamlılar modern teknoloji ve techizatın ülkelerine girmesinin yanısıra, bu komplekse hizmet eden bir elektrik santralına, yollara, köprülere ve fabrikaya bitişik Song Lo Nehri üzerindeki bir limana da sahip olmuş olacaklar.

World Wood, 1977 Cilt : 18 Sayı : 1

1976'DA BATI ALMANYA'NIN AHŞAP İHRACI % 25.6 ARTTI

Batı Almanya'nın yuvarlak odun, kereste ve lif levha ihracı 1976'da % 25.6 artarak 696.1 milyon DM değerine ulaşmıştır. Bu miktar 1975'de 554.3 milyon DM idi. CMA tarafından İtalya'da yapılan bir piyasa araştırması bu maddelerin satış imkânlarının daha da gelişebileceğini göstermektedir. Bu araştırma şimdiye kadar Hollanda, Fransa ve İngiltere'de yapılmıştır. Alman odun endüstrisinin muhatabı olan diğer bazı ülkelerde de benzeri araştırmalar orman endüstrisi temsilcileri ve CMA tarafından yapılacaktır. Bunların arasın-

da bu mamulleri satın alması mümkün olan Akdeniz ülkeleri de bulunmaktadır. Çünkü bugüne kadar olan talepleri, bu ülkelerde de satış imkânlarının elverişli olduğunu göstermektedir.

Die Waldarbeit, 5/1977

PAKİSTANLI VE DOĞU AFRİKALI İŞADAMLARI İŞBİRLİĞİ YAPIYOR

Mozambik — Bir grup Pakistanlı işadamı, geçenlerde, etkin bir işbirliği yapabilecekleri çalışma alanlarını tesbit etmek amacıyla, Kenya, Tanzanya ve Mozambikli meslekdaşları ile, Mozambik'te bir görüşme yapmışlardır. Ağaç ve kâğıt ürünleri ile inşaat malzemeleri, toplantı sonunda yayınlanan listenin ilk sıralarında yer almıştır.

World Wood, 1977 Cilt : 18 Sayı : 3

PAKİSTAN'DA AĞAÇLANDIRMA ÇALIŞMALARI ARTTI

Karaçi'den bildirildiğine göre, 1976'da başarıyla yönetilen plântasyon programlarının çoğu hedefe yaklaşmış, ya da geçmiştir. Sind'deki Ormancılık Dairesi yeni ekilen toplam 10 milyon fidandan 6 milyon genç ağaç elde edildiğini bildirmektedir. (10 milyon fidan 3 m arayla 9.000 hektar alanı veya 1 m arayla 1.000 hektar alanı kaplamaktadır-WW)

Pencap Bölgesinde ise Devlet Orman İdaresi tarafından ekilen 20,66 milyon fidan, Ekim 1976'da sona eren ve 12 aylık dönemi kapsayan plânda öngörülen hedefi % 14 oranında aşmıştır. Ekilen fidanların çoğu ırmak veya kanal kenarındadır. Bunlar ticari amaçların yanısıra selleri ve erozyonu da önleyecektir.

World Wood, 1977 Cilt : 18 Sayı : 3

TAYLAND'DA KERESTE SIKINTISI ÇEKİLİYOR

Tayland — Devlete ait olan Orman İdaresinin yöneticisi, gelecek 4 yıl içinde Tayland'ın ciddi bir kereste sıkıntısı ile karşılaşacağını tahmin etmektedir. Yeni ağaçlandırmalar yapılmakla beraber bu alanlardaki ağaçların 10 yıl içinde devrilecek duruma gelmeleri imkânsızdır. Temmuz/1976'dan Kasım/1976'ya kadar olan kısa bir süre içinde büyük çaplı tomrukların fiyatı m^3 başına 245 dolardan 343 dolara yükselmiştir.

World Wood, 1977, Cilt : 18 Sayı : 3

İRAN VE FİNLANDİYA KURUMLARININ İŞBİRLİĞİ

Orman endüstrisi ile ilgili konular üzerinde çalışan teknik danışma kurumu Jaakko Pöyry ve Co, İranlı tröst Pars Industrial Group ile bir işbirliği anlaşması yaptı. Anlaşma, tröstün Haft Tappeh'teki (eski başkent Susa yakınlarında) selüloz ve kâğıt fabrikasının danışmanlığı konusunda yapıldı. Anlaşmaya göre, Jaakko Pöyry ve Co. diğer iki Finlandiyalı firma ile birlikte gerekli teknik bilgiyi sağlıyacak ve fabrikanın personelini eğitecektir. Kurulacak olan kâğıt fabrikası aynı kurumun fabrikalarında üretilen selülozu kullanıyor. Finlandiyalı uzmanların görevi üretilen kâğıdın kalite ve miktarını başlangıçta plânlanan seviyeye çıkarmaktır.

Die Waldarbeit, 5/1977

TOMRUK VE KONTPLAK FİYATLARINDA MEYDANA GELEN DEĞİŞMELER ASYALI TİCARET ADAMLARINI ENDİŞELENDİRİYOR

Japonya — Gerek Japon kontrplâk üretimindeki, gerek Güney denizlerinden yapılan tomruk ithalâtındaki fiyatları sabit tutmak için harcanan çabalar, Japon ticaret basınının son sayılarında yer almaktadır.

Bu günlerde yapılan toplantılar daha ciddi ve sürekli bir çalışmanın habercisi gibi görünüyorlar. Mahalli kontplâk endüstrisinin bir taraftan düşen kontrplâk fiyatları ile diğer taraftan ithal edilen tomrukların yüksek fiyatları arasına sıkışıp kalmış olan kötü durumuyla ilgili olarak Japon basınında yer alan haberler, kontrplâk fiyatlarının sabit bir oranda tutulması işinin her zamankinden daha ciddi bir çaba gerektirdiğini belirtiyor.

Öte yandan kontrplâk fiyatlarında meydana gelen düşme ile beraber Güney Denizlerindeki tomruk ihracat fiyatlarında da taşınmaya hazır durumda iken düşmeler kaydedildi. Bu değişiklikler bu tomrukları kullanan Japon kontrplâk üreticilerini nasıl etkilendiyse, tomruk üreticilerini de aynı şekilde etkiledi. Üstelik Japon kontrplâk endüstrileri stok alışları ile üreticilere yardım ederken, tomruk üreticileri için hiç de aynı durum geçerli değildir.

World Wood, 1977, Cilt : 18 Sayı : 3

SEALPA'NIN, NAVLUN ÜCRETLERİNİ UCUZLATMAK İÇİN GİRİŞİMLERDE BULUNMASI KARARLAŞTIRILDI

Malaysia — Güneydoğu Asya Kereste Üreticileri Birliği (SEALPA), üye ülkelerin ihracatları açısından nakliye ücretlerini indirmede önemli bir rol oynamaktadır. Kısa bir süre önce Kuala Lumpur'da yapılan, Birliğin istişare toplantısında, Temel Endüstriler Bakanı Paul Leong, nakliyat ücretlerindeki artma eğiliminin dış ticaret üzerinde bir baskı aracı olduğunu söylemiştir. Leong, ayrıca, kereste fiyatlarında meydana gelen dalgalanmaların hem üreticilere, hem de Japonya gibi büyük tüketicilere zararı olduğunu söylemiştir.

SEALPA, üyelerinin 1977'nin ilk üç ayı içinde Japonya'ya 4.5 milyon m^3, Güney Kore'ye ise 1.5 milyon m^3 kereste ihraç edeceğini tahmin etmektedir.

Wrld Wood, 1977 Cilt : 18 Sayı : 3

LİGNA 77 FUARI KAPANDI

2. Ligna Fuarı 18 - 24.5.1977 tarihleri arasında Hannover'de düzenlenmişti. Fuara, aralarında 24 yabancı ülkeden 379 firmanın da bulunduğu 779 firma katılarak mamullerinin teşhir ve satışını yaptılar. Orman endüstrisi ile ilgili her çeşit makina dünya piyasasına sunuldu.

İlgililerinin bildirdiğine göre, fuarı ziyaret edenlerin en önemli bölümünü işletme sahipleri ve yöneticileri oluşturuyordu. Bundan başka, ziyaretçiler arasında uzak yerlerden gelmiş olanlar da vardı. Bu kişilerle satıcı firmalar arasında çeşitli temaslar yapıldı ve fuara katılan malların, yalnızca Almanya, hatta Avrupa piyasasında değil denizaşırı ülkelerde bile pazarlanması olanakları yaratılmış oldu.

Die Waldarbeit, 6/1977

ANTALYA PROJESİ İÇİN 5.5 MİLYON DOLAR EK KREDİ VERİLİYOR

Avrupa Yatırım Bankası (EIB) Türkiye'ye 5.5 milyon dolar değerinde ek kredi vermiştir. Bu kredi, Akdeniz Bölgesi ormancılığının geliştirilmesi ve Silifke'de kurulacak kereste, levha ve kraft kâğıdı üretecek olan endüstriyel tesisin finansmanında kullanılacaktır.

Ödemenin amacı yükselen maliyeti karşılamaktır. Söz konusu proje ve tesisler için başlangıç kredisi 62 milyon dolar tutarındaydı ve 1973'de verilmişti. Bunun 22 milyon doları EIB'dan, 40 milyon doları Dünya Bankası'ndan karşılanmıştı.

Yeni kurulacak tesisin yıllık 170 bin m^3'lük kereste üretim kapasitesi olacaktır. Orman Bakanlığı, Akdeniz bölgesinde kurulan ve kurulması düşünülen orman endüstrisinin ihtiyacını karşılamak üzere, Antalya, Mersin, Adana ve Maraş Başmüdürlüklerinde yıllık üretimi 2 milyon m^3'e çıkarmak için etüd ve yatırım programından oluşan bir projeyi yürütmektedir.

World Wood, 1977 Cilt : 18 Sayı : 1

KENYA VE SUDAN'DA YENİ ORMANCILIK PROJELERİ UYGULAMAYA KONUYOR

Kanada — Enternasyonal Kalkınma Araştırmaları Merkezi (The International Development Research Centre) Sudan ve Kenya'da uygulanacak olan ağaçlandırma çalışmalarına toplam 364.500 dolarlık kredi vermiştir.

Kenya'daki ağaçlandırma araştırmalarını desteklemek amacıyla verilen kredi 199.500 dolardır. Bu kredi sınır bölgelerinde bulunan bir kısım arazinin ağaçlandırılması çalışmalarında kullanılacaktır.

Sudan'a verilen kredi ise Kerma Havzasında yapılacak ağaçlandırmalar için gerek duyulan arazi ıslahı çalışmalarında kullanılacaktır. Bu kredinin tutarı da 165.000 dolardır. Okaliptus ve Kasya ağaçlarından oluşan koruma perdesi Tarım Bakanlığının Orman Araştırma ve Eğitim Enstitüsü tarafından dikilmektedir.

World Wood, 1977, Cilt : 18, Sayı : 1

JAPONYA, PAPUA YENİ GİNE'DE ENTEGRE ORMAN SANAYİİ KURUYOR

Papua New Guinea — Merkezi Yeni İrlanda'da kurulacak bir entegre orman endüstrisi tesisi için, yaklaşık 9.31 milyon dolarlık bir proje, Otsuka Mobilya Endüstrisi Şirketi, Japonya ve Yeni İrlanda Otsuka Kalkınma Şirketi ve Papua Yeni Gine Hükümeti temsilcilerinin katıldığı toplantıda, hükümet tarafından imzalandı.

Temel Endüstriler Bakanı Boyama Sali'ye göre, bir kasaba ve Yeni İrlanda'nın doğu sahilinde 110 bin hektarlık alandaki bir endüstriyel kompleksi içeren proje, tomruk, kereste ve daha sonra da mobilya ihraç edecek. Ayrıca kurutma ve kereste muhafaza tesisleri de olacak. Tomruk üreticisi durumunda olan

toprak sahipleri, proje ilerlemeden, işletme haklarını hükümete satmak zorunda kalacaklar.

World wood, 1977 Cilt : 18 Sayı : 1

SOVYET KERESTE FİYATLARI YÜKSELİYOR

Başlıca Japon ithalâtçıları ve Sovyet Kereste ve Kereste Ürünleri İhracat Şirketi (Soviet Lumber and Lumber Product Export Corporation), Ekim - Aralık alışverişlerinde Sovyet kereste fiyatları ortalamasının % 20 dolayında artması konusunda anlaşmaya vardılar. Fiyatlar her üç ayda bir tekrar ayarlanacak.

World Waod, 1977 Cilt : 18 Sayı : 1

SABAH TOMRUK İHRACINI SINIRLIYOR

Malaysia — Geçen Haziranda Başbakan Datuk Harris Saleh başkanlığında kurulan Doğu Malaysia Sabah Hükümeti, Sabah'ın tomruk ihracat hacminde 5 yılda % 50 azaltma, istihsal ve ağaçlandırma üzerinde yakın bir denetim, ve bazı tomruk teslimlerini iptal gibi bazı tedbirler almıştır.

Tomruk ihracatındaki azaltma için 1976 toplam ihracatı olarak tahmin edilen 11 milyon m^3 temel olarak alınmıştır. Beş yılda, her yıl 1,1 milyon m^3 azaltılma yapılması öngörülmektedir. Uzak Doğu Ekonomik Haberler Dergisine göre bu azalma ilk yılda daha az bir oranda gerçekleşecektir. İstihsalin denetimi ve ağaçlandırma işi, kısa zamanda faaliyete geçecek olan Sabah Orman Geliştirme Dairesi (SAFODA) adındaki yeni bir kuruluş tarafından yürütülecektir. Bu kuruluş, yumuşak ağaç plantasyonunu ayda 800 hektar veya yılda 10.000 hektar olarak planlamaktadır.

Odun işleme kapasitesinin hızla gelişmesini sağlamak Sabah'ın yeni plânlarının bir başka yönüdür.

FEER'e göre, şimdiden, toplam 71 bin hektar Syed Kechik grubundan ve 110 bin hektar Hacı Ali Tan grubundan olmak üzere toplam 181.000 hektar tutarındaki imtiyazlar geri alınmıştır. SAFODA, pazar alanlarını ve üretilen malları çeşitlendirmek için çaba harcayacak ve SEALPA ile (Güneydoğu Asya Tomruk Üreticileri Birliği) tomruk ihraç fiyatlarının sabitleştirilmesini sağlamak için işbirliğine gidecektir. Bütün bunlar Sabah'ın politikasındaki yeni değişikliklerdir.

Sabah Fonu'nun yeni tayin edilen müdürü ve aynı zamanda SEALPA'nın da müdür vekili olan Datuk Ben Stephens, SEALPA'nın başarısının Sabah'ın insiyatifinde gerçekleşeceğini, çünkü bölgenin en büyük tomruk ihracatçısının Sabah olduğunu söylemiştir.

World Wood, 1977, Cilt : 18, Sayı : 3

FİLİPİNLER'DE TOMRUK İHRACI KISITLANDI

Filipinler — Weyerhaeuser, Filpinler'deki tomruk üretimine son vereceğini açıklamıştır. Genel Müdür Mr. Adris Macs'a göre böyle bir karar alınmasının nedenlerinden biri tomruk işleyen firmaların çalıştığı alanları daraltarak tomruk ihracatını kısan bir Cumhurbaşkanlık kararnamesidir. Firma, Mindanao Adasındaki Milbuk'ta 40.000 hektar alanı bırakıyor ve techizatını da satıyor. Firma'nın % 40'ı Weyerhaeuser'a aittir. Geri kalan hisselere ise aylık fonu aracılığıyla 3000 işçi sahiptir.

Weyerhaeuser, Haziran ayında, kararnamenin yayınlanması ile beraber, Basilan Adası'ndaki işlemleri durdurmuştur. Kararname, Weyerhaeuse'a ait olan 29.000 hektarın 11.000 hektarına Müslümanları yerleştirme projesine bağlı olarak el koymuştur.

World Wood, 1977, Cilt : 18, Sayı : 3

FİLİPİNLER'İN ABD'YE OLAN KONTRPLAK İHRACI AZALDI

Filipinler — Dünya kontrplâk üretiminin yarısından fazlasını tüketen ABD pazarlarında önemli bir yer tutan Filipinler'in kontrplâk ihracatı; Kore'nin % 50 ve Tayvan'ın % 30 payından sonra % 15 ile üçüncülüğe düşmüştür. İncelemelere göre bu düşüş, esas olarak Filipinler'deki nakliye ücretlerinin yüksek olmasına bağlıdır.

World Wood, 1977, Cilt : 18, Sayı : 3

YUGOSLAVYA'DA MODERN BİR LİF LEVHA FABRİKASI KURULUYOR

Fabrikanın makinaları, Yugoslavya'ya, bir İsveç firması tarafından satılmıştır. Günde 150 ton sert ve yarı-sert lif levha üretecek olan fabrikanın makinalarının değeri 12 milyon dolar tutarındadır. Fabrika 1978'in Eylül ayında üretime geçecek ve % 70 kayın, % 30 ibreli odun işleyecektir.

Fabrikanın üretim metodu oldukça yeni olup, halen dünyada 25 fabrika tarafından kullanılmaktadır. Bunların büyük bir çoğunluğu ABD'dedir. Metodun en önemli yanı çevreye çok az zarar vermesidir. Levhaların imalinde yapıştırıcı olarak, fenol sentetik reçinesi ve uretan reçinesi kullanılacaktır. Levhalar inşaat sektöründe ve mobilya imalinde sarfedilecektir.

Die Waldarbeit, 1/1977

afrika'da ekonomik işbirliği güçleniyor

TARIM : Afrika'da, son yıllarda, bölgesel ekonomik işbirliği için çeşitli örgütler kuruldu. Bu örgütlerin esas özelliği karşılıklı istifadeye ve birbirlerinin eksikliklerini tamamlamaya dönük işbirliğidir. Bu olay Afrika Halkının hegemonyacılığa karşı birlik halinde mücadele ve Afrika'yı kendi gücüne dayanarak inşa etme azmini yansıtıyor.

Tarımın hızlı gelişmesi amacıyla birbiri peşi sıra, bakanlıklar arası Afrika Gıda Komisyonu, Batı Afrika Pirinç Geliştirme Birliği, Afrika Yerfıstığı Konseyi ve Ortak Zararlı Böcek, Kuş ve Bitki Hastalıkları ile Mücadele Örgütü kuruldu. Bu örgütler teknik personel yetiştirmek, çiftlik yönetimlerini ıslah etme, verimi yükseltme ve zararlı kuş böcek ve bitki hastalıklarına karşı mücadelede çok faal oldular. 1970'de kurulduğundan beri Batı Afrika Pirinç Geliştirme Birliği, Batı Afrika devletlerinin pirinç üretimlerinin geliştirilmesine, birçok yardımlarda bulundu. Batı Afrika'nın 1974'de % 63 olan kendine yeterlilik oranı 1975'de % 83'e yükseldi. Böylece pirinç ithalâtı büyük ölçüde azaltılmış oldu.

Ortak Zararlı Böcek, Kuş ve Bitki Hastalıkları ile Mücadele Örgütü Konseyinin aldığı tedbirler sayesinde 350 bin hektar alan böcek tahribatından, 2600 hektar alan da kuş yuvalarından temizlendi.

SU MUHAFAZASI : 1976 eylülünde 37 bölgedeki su kaynaklarının işletilmesini tartışmak için bir toplantı yapıldı. Toplantıya katılan ülkelerin temsilcileri, bu ülkelerdeki ortak nehirlerin sularının kullanılmasında Afrika Birliği ruhuyla işbirliği yapılması için sözleştiler. Bunun sonucunda, Senegal Nehri Geliştirme Örgütü, Mano Nehri Birliği, Gambiya Nehri Komitesi gibi örgütler vasıtasıyla uyumlu çalışmalar yapılabildi. Toprak ıslahı, sulanan alanların genişletilmesi, nehir ulaşımı, balıkçılık, hidroelektrik enerjisi konularında iyi sonuçlar elde edildi.

TİCARET : Emperyalizmin, özellikle süper devletlerin Afrika ülkelerindeki ihracat ve ithalat tekelini kırmak amacıyla birçok ikili anlaşma imzalandı. Geçen Ekimde Cezayir'deki ekonomik ve ticari toplantı, uluslararası sömürüye ve tekelciliğe karşı etkili tedbirler sağlamak için Afrika ülkeleri arasında aracısız ticaretin gelişmesine önem vermiştir. Eylül 1976'da Afrika Ticaret Bakanlarının Addis Ababa'daki toplantısında gelişmekte olan ülkeler, özellikle Afrika ülkeleri arasında ekonomik işbirliği hakkındaki çalışma programı benimsendi. Bu, gelişmekte olan ülkeleri ve halklarını ekonomik işbirliğini geliştirmek için çalışmaya sevketmiştir.

MALİYE : Afrika ülkeleri arasında mali konulardaki işbirliği de güçlenmiştir. Afrika Merkez Bankaları Birliği, uluslararası para dalgalanmalarına karşı Afrika ülkelerinin çıkarlarını korumak için bir para etüd merkezi kurulmasına karar vermiştir. Merkezi Afrika Ülkeleri Kalkınma Bankası, geçen mayısta, Merkezi Afrika Gümrük ve Ekonomik Birliği Zirve Konferansının kararı ile kuruldu. Bu banka bölgesel ekonomik bütünleşme siyasetine hizmet etmek için bir araç olarak işliyor. Afrika Kalkınma Bankası ise Afrika ülkeleri arasındaki işbirliği ve beraberliği sağlamak üzere otuzdan fazla ülkeye 100 proje için 320 milyon dolar sağlamıştır.

ULAŞTIRMA : 1976'dan beri haberleşme ve ulaşımı geliştirmek için yakın bir işbirliği kuruldu. Afrika ülkeleri arasında yeni havayolları açan sivil havacılık anlaşmaları imzalanınca, hava meydanları ağı kuruldu. Geçen haziranda Afrika Sivil Havacılık Komitesi, sivil havacılığın geliştirilmesi için yönetici ve pilot yetiştirmek üzere İngilizce ve Fransızca konuşan Afrika ülkeleri için iki ayrı eğitim merkezi kurmaya karar verdi.

Ülkeler arası haberleşmeyi geliştirmek için ilgili ülkeler arasında ortak havayolları inşa edilmektedir. İnşaat epey ilerlemiştir. Afrika Demiryolları Birliği, geçen ekim ayında sömürgecilerin kendi çıkarları için inşa etmiş olduğu kullanışsız demiryolu ağını yenileştirmeyi tartışmak üzere 4. Genel Kurulunu toplamıştır. Afrika ülkeleri arasındaki ticareti ve diğer bağları geliştirmek üzere bütün Afrika demiryollarının bütünleştirilmesi ve bağlanması için yapılmış olan plâna uygun bir çalışma programı hazırlandı. Birçok ülke Batının gemicilik şirketlerinin tekelinden ve sömürüsünden kurtulmak için kendi deniz nakliyatı şirketlerini kurmaktadırlar. Batı ve Orta Afrika ülkelerinin Milli Denizyolları Birliği, denizcilik hizmetlerinin yatırım ve genişleme programlarının koordinasyonu için kurulmuştur. Batının denizcilik şirketlerinin, ekonomik krizin yükünü başkalarına yüklemek için yük taşıma ücretlerine yaptıkları gayrı meşru ve tek taraflı zamlara karşı mücadelede bu birlik bu ülkelerin arasındaki bağları kuvvetlendirdi.

BÖLGESEL İŞBİRLİĞİ : Ortak gayretler sonunda Afrika'nın bölgesel ekonomik işbirliği hızla gelişti ve çok sayıda proje gerçekleştirildi. İyi organize olmuş ve daha bütünleşmiş ekonomik topluluklar gerçekleştirilmek üzere çabalar sarfedilmektedir. Doğu Afrika Topluluğu ve Batı Afrika Ekonomik Topluluğunun kurulmasından sonra Büyük Göller Ülkeleri Ekonomik Topluluğu da geçen kasımda kuruldu. Aralık ayında 11. Afrika Birliği Örgütü Bakanlıklararası Kurulu olağanüstü toplantısı, bir Afrika ekonomik topluluğu kurulması karar tasarısını kabul etmiştir. Bu karar Afrika ülkelerinin ekonomik hegemonyacılığa karşı azimli karşı çıkışlarının ve kendi ekonomilerini ortak olarak kalkındırmak yolundaki arzularının yeni bir delilidir.

UNASYLVA DERGİSİNİ VE DİĞER FAO YAYINLARINI AŞAĞIDAKİ ADRESTEN TEMİN EDEBİLİRSİNİZ

Distribution and Sales Section
FAO
Via delle Terme di Caracalla
00100 Rome, Italy